ZİNDANLARI YIKACAK ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ

21. yıldönümünde 19 Aralık katliamı devam ediyor. Devlet, zindanlardaki devrimci tutsaklara rehine gözüyle bakıyor ve bunun sonucu olarak sadece son bir ayda 7 devrimci tutsak zindanlarda hayatını yitirdi.

Kasım sonunda Kandıra zindanında hayatını kaybeden Garibe Gezer için "intihar etti denildi, hemen birkaç hafta sonra da Tekirdağ zindanında Vedat Erkmen aynı şekilde intihar(!) etti. Ve birkaç hafta içinde ard arda 5 devrimci tutsak da hastalık nedeniyle hayatını kaybetti...

Yaşanan ölümler, yakılan infazlar, sürgünler, yeni tip cezaevleri devrimci tutsakların tepesinde sallandırılan demoklesin kılıcı. Teslim alma, kişiliksizleştirme örgütsüzleştirme politikalarında devrimci tutsakların çelikten iradesine çarpan devlet, yavaş yavaş katlederek infaz ediyor.

Devrimci tutsaklar bu saldırılara, katliamlara dün olduğu gibi bugün de boyun eğmeyecek. Zindanları Yıkacak Zaferi Biz Kazanacağız!

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK 29 Aralık 2021 - 12 Ocak 2022 / S 133 / 2 TL

AÇLIK İSYANLARI KAPIDA

Sanıyorlar ki fırlayan döviz fiyatları indi diye, her şey sütliman olacak. Milyonlar rahat bir nefes alıp "oh" diyecek!

Sanıyorlar ki "psikolojik etki" yetecek "bu kötü gidişi" durdurmaya. Kriz son bulacak!

Sanıyorlar ki "asrın dünya lideri" ileri geri konuşacak, emekçiler ona hemencecik inanacak!

Geçtik ekonomideki pamuk ipliğine bağlı dengeleri. Üzerine uzun uzun yazılıp çizilen ihtimalleri, Hazine'ye (doğal olarak emekçilere) binecek ek yükleri bıraktık bir kenara. Öyle çok da beklememize gerek olmayacak bir vadede aynı "kur krizi"nin katmerli olarak yaşanacağı, enflasyonun bugünleri bile aratacağı gerçeğini de geçtik.

Gelecek ve ihtimaller üzerine konuşmuyoruz, hayır. Şimdi, şu anda, bugün emekçi yığınları soluksuz bırakan pahalılık, yoksulluk, açlık ne olacak?

Kurlar kopup gittiğinde bütün malların fiyatlarını da beraberinde çıkardı yukarıya. "En büyük artış" diye yaldızlayıp durduğunuz asgari ücret, daha emekçinin eline geçmeden eridi gitti. Şimdi kurlar indi diye fiyatlar düştü mü? Emekçinin alım gücü bir nebze olsun artmış mı oldu? Daha öncesi bir yana, sadece son birkaç haftalık iktisadi çöküşün emekçi hanelerde yarattığı yıkım ortadan kalkmış mı oldu?

Her sınıf "kendi krizini" yaşar! Bir avuç zengin için, anlı şanlı "iş dünyası" için, önemli olan krediler, karlar, bilançolar... ve tabii katları, yatları, zevküsefaları... Onlar için milyonlarca emekçinin günlük ekmek derdinin ne anlamı olabilir ki! Hazine bakanı boş yere demedi "batsan n'olur, en fazla maaşın gider" diye!

Nasıl da alay ediyorlar bizimle! Hanları hamamları olanların, milyonluk arabalarda "pudra şekeri" çekenlerin, ceplerinde en az iki üç farklı ülkenin pasaportu olanların, tüm zenginliği cukkalayan bu bir avuç zenginler sınıfının "kriz" meselesindeki tüm ufku budur işte! Onlar batarsa "tüm dünyaları" göçer, biz batarsak ne ki! Oldu olancası küçücük bir maaş! Tabii bir iş bulabilecek ve düzenli maaş alabilecek denli şanslıysak...

O "sadece bir maaş" dediklerinin bizim için hayatta kalma meselesi olduğunu bile anlamıyor, anlamazdan geliyorlar. Milyonlarca insan "ucuz ekmek" kuyruklarında. İstisnasız bütün emekçiler için ufuk kapkaranlık. Tam bir geleceksizlik, yarına dair kesif bir umutsuzluk var.

Açlık geçirdi pençesini milyonlarca işçinin, işsizin, yoksulun böğrüne. Tarifsiz acı hikayeler doldurdu her yanı. Öyle tekil, istisna değil karşımıza çıkan hikayeler. Bütün bir yoksullar sınıfının genelinin durumunu özetliyor. Acı ve umutsuzluk, öfke ve isyana dönüşüyor. Öfke ve isyan çığlığı dalga dalga yayılıyor dört bir yana.

Milyonlarca yoksul için sorun varlık yokluk sorunu haline gelmişken, kimse karnından konuşarak durumu idare edemez. Kavga sözleri, bugün içindir; isyan çağrıları bugün için! Her şey açık, saflar net. Arada derede kalanın yeri yok bu kavgada. Ya burjuvalardan yanasın, ya işçilerden. Ya asalaklar sınıfının safındasın, ya emekçilerin.

Acımasız kapışma günleri kopmuş geliyorken, rutin olanla yetinilmez. Kurulu düzenler yıkılmak zorunda. Unutulmasın. Gerçek devrimcilerin gücü, her neye mal olursa olsun, devrimin (ve partinin) buyruklarını yerine getirmeye hazır olmaktan gelir. Başkalarına değil, her şeyden önce en acımasız eleştiriler kendimize. Engelleri sayıp dökmeden, sorumluluk almak, ileri atılmak gerek. Milyonlar isyana yöneliyorsa, görev yerine getirilecek!

>>Editör...

ÇÖZÜM BİRLEŞİK DEVRİMDE!

Biliyoruz, çok bilindik, bir o kadar da klasik bir başlık oldu. Ama ne yaparsınız, Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıfları en pespaye görüşlerle, sokaktaki insanın bile artık inanmadığı öneri ve düşüncelerle aldatılmaya çalışılırsa ve bunda ısrar edilirse, bize düşen de devrimci çözüm biçimini ısrarla ve defaatle öne sürmektir.

Daha önce de işaret etmiştik, sosyal reformist partilerin ve uzlaşmacı küçük burjuvaların ortak noktası yani aralarındaki tüm farklılıklara rağmen birleştikleri ortak nokta, iki ülkenin emekçi sınıflarını düzen içinde tutacak çözüm önerileri ileri sürmektir.

Her Bireyin, Herkesin Özgür Gelişimi Mümkündür — C.Dağlı 2

Kavram Karmaşası — Taylan Işık 4

Ölümüne Kararlılık — Umut Çakır 6

Asgari Müjde — Sinan Kaleli 7

HER BİREYİN, HERKESİN ÖZGÜR GELİŞİMİ MÜMKÜNDÜR

C.DAĞLI

BAŞYAZI

Emekçi halk kitleleri, kadınlar, gençlik ve aydınlar devrime büyük bir ilgi gösteriyorlar, yüzünü devrime döndüler. Destek veriyor, devrimci mücadelede etkin olarak yer alıyorlar. Uzun zamandır dönemin bir özelliği haline gelen, devrimci kitle eylemlerinden söz ediyoruz. Bu, kitlelerin pratik olarak devrime yönelişinin somut bir kanıtıdır. Tartışmasız bir olgu durumuna gelen diğer bir kanıt da kitlelerin uzun bir süredir, devrimci süreci ayakta tutmalarıdır. Devrime yönelim, büyük bir hızla ilerliyor, derinleşiyor ve genişliyor.

Devrime yoğun ilgi ve yönelim, devrimin, onların istek ve özlemlerini karşılayacak bir toplum kuracağına ikna olmalarından ileri geliyor. Bu ilgi ve yönelim, devrimin ilkesinin olmasından ileri geliyor. İlke, üretim araçlarının toplumsal mülkiyet ve toplumun ortak denetimidir. Bu ilkenin uygulanmasıyla, emekçi ve sömürülen kitleler, sömürü ve baskının her biçimini ortadan kaldıracak ve insanca yaşam koşullarına kavuşacaktır.

Biz, ilkeyi kendimiz ortaya koymuyoruz. Bu toplumun kendi gelişmesinden çıkarıyoruz. İşçi sınıfı, emekçiler ilkeyi, kendileri hayata geçirecektir. İlke devrimle iktidarın ele geçirilmesi, üretim araçlarına işçiler tarafından, toplum adına el konulması ve bunlar üzerinde işçi denetimiyle başlar. İlkenin uygulanması, toplumun geleceğiyle ilgilidir.

Bütün bunlardan dolayı bu devrim başarılı olur. Halkın ve devrimin önderi olan proletarya, sermayenin egemenliğini devirme mücadelesinde geniş halk kitlelerini yanında bulur. Gezi - Haziran Halk Ayaklanması bunu gözlerimizin önüne serdi. Bu olgu, devrimin başarılı olacağını gösteriyor.

Kapitalizmin krizinin, çöküşünün, yıkılışının çelişkilerinin sonuna kadar olgunlaşmasını beklemek, dünyayı değiştirme tarihsel görevini geleceğe belirsiz bir zamana ertelemek olur. Çünkü kapitalizm yeni koşullara adapte olma yeteneğini gösterebilir. Geçtiğimiz yüzyıl içinde, bunu ortaya koymuştur. Çelişkilerin sonuna kadar gelişmesini beklemek edilgen biçimde gelişmelerin ve olayların arkasından sürüklenmektir. Kendiliğindenciliğin egemenliği altına girmektir. Kapitalizme teslim olmaktır.

Devrim için, çelişkilerin sonuna kadar olgunlaşmasını beklemek, devrimci sınıfı ve devrimci tüm güçleri çürütmektir. Kapitalizmin çelişkilerinin keskin oluşu, bu sistemi yıkmak için gereken geçerli yoldur. Çelişkilerin bugünkü gelişme durumu, başarılı bir devrim için yeterli bir zemin oluşturuyor. Başarılı bir devrim bu temelde, devrimci sınıfın, devrimci emekçilerin eylemlerine bağlıdır. Dünyayı değiştirmek günceldir.

Devrimin nesnel ve öznel koşullarının bir araya gelmesi, devrimin başarılı olmasını sağlayan koşullardır. Böyle bir süreçte, geçmişte sadece program ifadesi olan temel devrimci hedefler, uygulama alanına geçer. Sosyalizmin bir toplumsal sisteme dönüşmesi, sosyalizm adına ne söylenmişse onun hayata geçmesi demektir. Devrimci ayaklanmalar her yerde aynı sonucu vermese de, proletaryanın toplumsal devrimi başarılı bir devrimdir.

Proletarya, dünyayı yorumlamakla kalmıyor, onu devrimci biçimde değiştiriyor, yeni bir şekil veriyor. Devrimci sınıf, yeni tarihsel dönemin kurucusudur.

Bu topraklarda, maddi koşullar yeni bir toplum için olgunlaşmıştır. Nesnel ve öznel koşullar bir araya gelmiştir. Bu devrimin başarılı olması, proletaryanın halkın ve devrimin önderi olarak hareket etmesine bağlıdır. Halk demokrasisi ve sosyalizm mücadelesinin başarısı buna bağlıdır. Proletaryayı buna hazırlamak, örgütlemek, eylemlerini yönlendirmek proletaryanın devrimci sınıf partisinin görevidir.

Türkiye ve Kürdistan'da devrim mücadelesi on yıllardır sürüyor. Mücadelenin ayırt edici özelliği, yoğun devrimci olmasıdır. Mücadelenin yoğun devrimci olması, daha kısa sürede daha çok yol alınması, sürecin sayısız olayla yüklü olması anlamına gelir. Devrimci eylemler, devrimci çatışmalar, isyanlar, ayaklanmalar olayların hangi düzeye vardığını gösteriyor. Sürecin olaylar yönünde bu zenginliği, devrimin zorunluluğunu ve kaçınılmazlığını açıklar.

Uzun mücadele dönemi boyunca zengin deneyim birikti. Mücadele aynı zamanda emekçiler ve komünistler için bir okul oldu. Başka koşullarda edinilemeyecek olan devrim eğitimi bu süreçte kazanıldı. Milyonlar, devrim okulundan geçti. Devrim eğitiminden geçen insanlar, toplumun her alanına dağılmış durumda ve devrimin potansiyel gücünü oluşturuyor. Fakat asıl sürükleyici güç, sınıf savaşının her alanında, aktif mücadele içindedir. Devrim eğitimi, dövüşürken dönüşmek, ve iktidarı ele geçirme yeteneğine ve yetkinliğine kavuşmak demektir. Devrimin öznesinin, yeni koşullarda karşımıza çıkacak mücadele biçimlerini karşılamaya her an hazır olmasıdır. Devrim eğitimi, yalnızca pratik eğitimine dayanmıyor. Devrimci teori de devrimin temel bir eğitimidir. Bu okul, teorik, pratik okuldur. Teori-pratik birliği olmadan ne devrimin zaferinden ne de sosyalist toplumun kuruluşundan söz edilebilir. Devrim eğitimi kadınların kurtuluş kavgasının deneyimlerini de içerir. Bu eğitim çok yönlüdür. Çok yönlü olarak proletarya ekolojisini yani toplumsal ekoloji, sosyalizmin ekolojisidir. Devrim eğitimi UKKTH Leninist ilkesini, proletarya enternasyonalizmi ilkesini de kapsar. Mücadele okulu, canlı öğrenme, canlı eğitim okuludur. Eylemciler, eylem sırasında öğrenir, değişime uğrar. Görüşlerinde köklü bir dönüşüm meydana gelir. Devrimci eylem yoluyla eğitim, bu topraklarda ve çelişkilerin çok keskin olduğu, sınıf savaşımının çok şiddetli olduğu ülkelerde her zaman, kitlelerin devrimcileşmelerinde temel rol oynamıştır. Devrimci eğitim, mücadele okulu üzerinde bu denli önemle durmamızın nedeni, bu süreçten geçmiş, çok yönlü olgunlaşmış emekçi halk kitlelerinin, bu devrimi başarıya ulaştıracak bir nitelikte olduklarını göstermek içindir. Devrimci kitleler, sadece başarılarından değil, başarısızlıklarından da öğrendiler. Hatalarından ve toyluklarından da öğrendiler. Devrimci mücadeleden ve devrimden uzak düşen birçok siyasi hareket, kitlelerin iktidarı almak için yeterli ve olgun olmadığını ileri sürüyor. Onlar, kitlelerin yıllarca mücadele okulundan geçtiğini görmezlikten geliyorlar. Görmek istemedikleri, bu topraklardaki devrim eğitiminin, her yerde ve kolay kolay edinilmediğidir. Gezi-Haziran Halk Ayaklanması ezilen ve sömürülenlerin henüz iktidarı alacak kadar ileriye gitmediğini, fakat iktidarın kapılarına dayandığını kanıtlamıştır. Bugünse, irili ufaklı sayısız ayaklanmanın tecrübesine sahiptir. Dolaysıyla, başarılı olmak için sağlam dayanakları var.

Teori-pratik ilişkisi durağan değildir. Toplumun sosyal pratiğine bağlı olarak, daima değişim halindedir. Pratik, toplumun sosyal pratiği ve sosyal varlığı bilgiyi ve teoriyi sadece hayata geçirmekle kalmaz, onu tanımlar, derinleştirir, doğrular. Kapitalizmde karşıtların mücadelesi uzun bir tarihe sahiptir, bu mücadelenin yakın tarihi bu süreci ele alırken, tam da bu nedenle kendisini de derinleştirdi. Teori, kitlelerin sosyal pratiğine dayanarak, deneyimler ortaya koyarak kendini derinleştirmemişse bu demektir ki, pratikten, onun ölçüt olmasından kopuk olarak yalnızca düşünceden düşünce üretir konumdadır. Pratikten kopuk teori, burjuva düşünce oluşturma yöntemidir. Teorinin doğruluğunun ya da yanlışlığının ölçütü, yine bir teori değil pratiktir.

Marksist anlayışta teori, pratikten kopuk değildir.

"*Canlı algıdan soyut düşünceye, buradan da pratiğe... Hakikati bilmenin nesnel gerçekliği bilmenin diyalektik yolu budur işte*." (Lenin, Felsefe Defterleri)

Teori, tarihsel hareketle birleşir (teori-pratiğin birliği). Tarihsel hareketle birleşen teori, tarihsel hareket sürekli değiştiği için, gelişim gösterir ve derinleşir.

Teori sadece gerçek ilişkileri ortaya çıkarırken gelişmez, daima hatalar ve hataların düzeltilmesi yoluyla da gelişir. Teori, kendini pratikle, olgularla sınırlamaz, fakat pratikten kopuk ele alınmaz. Teori pratikten koparsa, kendi içinde kapalı bir zihinsel çalışma olarak kalır. Pratik, insanın tarihsel toplumsal etkinliğidir. İnsanın pratik etkinliği, sosyal etkinliği, toplumun yaşamının temelinde yatan maddi süreci ve dünyayı dönüştürecek biçimde sınıfların devrimci ve dönüştürücü etkinlikleri ve benzeridir.

Teorinin, kitlelerin sosyal pratiğini, insanların sosyal etkinliğiyle, burjuvaziyle, proletarya arasındaki toplumsal çatışmanın zengin deneyimleri ile derinleşmesiyle donanmış, silahlanmış proletarya ve emekçi kitleler, devrimi başaracak bir bilinç düzeyine sahiptir. Kendi tarihlerini, kendileri bilinçli olarak yapacak bir konumdadır. Türkiye ve Kürdistan devrimci proletaryası, devrimi başarıya ulaştıracak ve yeni toplum kuracak niteliktedir.

Devrimimiz başarıya ulaşır. Çünkü geçmişten değil, gelecekten esinlenir. Bu devrim, Marx'ın sözleriyle "*şiirini geçmişten değil, ancak gelecekten alabilir...*" Bu devrim, proletaryanın toplumsal devrimi, burjuvazinin on dokuzuncu yüzyılda yaptığı gibi geçmişi yardıma çağırmaz ya da gericilikle uzlaşmaz. Emekçi sınıf, devrimlerle geleceği ele geçirmeyi amaçlar. Dolayısıyla, yeni bir topluma geçmek amacıyla bu topluma saldırırken, eski toplumu yıkmakla kalmaz, onun kalıntılarına karşı da sürekli savaş yürütür. Emekçi sınıfın kuracağı toplum; ilerici bir toplumdur. Geçmişle yani özel mülkiyet düzeniyle karşıtlık içinde örgütlenebilir. İşte devrimimiz geleceğe yöneldiği yeni ve daha ileri bir toplumun inşasını gerçekleştireceğinden başarılı olur.

Devrimimizin hızla ilerlemesi karşısında, burjuva egemenliğinin iktidar ayağı ve muhalefet ayağı büyük bir telaş içinde geçmişe sarılma, devrimci kitlelerin önüne bir barikat olarak dikilme yarışına girdiler. Siyasi iktidar, uzak geçmişi desteğe çağırırken, muhalefet de yakın geçmişe başvuruyor. Devrimin önüne öncelikli görev olarak, burjuva cumhuriyeti, sembollerini, politikalarını vb. koyuyor. Daha doğrusu, burjuvazinin ulusal egemenliğinin ideal biçimi olan burjuva cumhuriyeti koruma görevi koyarak emekçi ve sömürülenleri halk demokrasisi (halk cumhuriyeti) ve sosyalizm mücadelesinden uzaklaştırmak istiyor. Dahası, emekçileri TÜSİAD ve AB rotasına sokmak istiyor. Bunlar, tamamen gerici konumdadır. Bunların unuttukları bir şey var: Ulusların geçmişinde, tarihinde göz kamaştıran dönemleri vardır, fakat insanlar geçmişten değil, gelecekten esinlenir, günümüzdeyse sosyalist gelecekten etkilenirler. İnsanlar geleceğin tarihini yapmak, geleceğin öyküsünü yaratmak için çaba gösterirler. Yüzünü geçmişe çeviren, sırtını geleceğe çevirmiş olur. Proletarya, kendini geçmişin propagandalarından kurtardığında, daha iyi savaşır. Hiç kimse prangayla savaşamaz. Emekçi sınıf yüzünü geleceğe çevirmiştir, bu yüzden bu devrimi başarıyla sonuçlandırır.

Reformist çevreler olsun, çeşitli burjuva çevreler olsun, topluma yeni bir şeyler söylediğini ileri sürüyorlar. Halbuki, burjuvazi, yeni bir şey söyleyemez ve söyleyemiyor. Onların yeni dedikleri, eskidir. Eskinin yeni hedefler, yeni aldatmacalarla ortaya sürülmesinden başka bir şey değildir. Özetle, emekçileri eski olanı savunmaya çağırmak, onları dolandırmak, oyalamak ve aldatmaktır.

Ücretli emeğin zincirlerini kırarak, insanları ve doğayı kapitalizmin tutsaklığından kurtararak, kadınlar üzerindeki erkeğin ve sistemin egemenliğine son vererek, her bireyin, herkesin özgürce gelişimi mümkündür.

"Gerçek Özgürlük Son Tutsak Özgür Olduğunda Gelecek"

Tutsaklarla Dayanışma İnisiyatifi (TDİ) bir süredir sürdürdüğü "Hasta Tutsaklar Serbest Bırakılsın, İnfaz Yakmalara Son" kampanyası ve eylemlerinin finali, 19 Aralık Pazar günü Şişli Nazım Hikmet Kültür Merkezi'nde yapılan etkinlikle son buldu.

TDİ adına açılış konuşması ve sunumları BEKSAV'dan Ahmet Uçar yaptı. Kısa bir konuşmanın ardından saygı duruşunda bulunuldu ve 19 Aralık katliamında yaşananlar kısaca özetlendi. Saldırının olduğu 20 cezaevi ve ölümsüzleşen 28 kişinin isimleri sayıldı. Kürtçe olarak da yapılan kısa konuşmanın ardından 19 Aralık katliamında yaşananlar TDİ'nin hazırladığı kısa bir videoyla anlatıldı, "*19 Aralık bir yas günü değil. Bunun belleklerde kalması, öfkenin tazelenmesi için geldik buraya*" denildi.

Zindanlardan gelen mesajlar okundu. Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevi'nde Zuhal Sürücü'nün 19 Aralık ve burada kolunu kaybeden Vefa Serdar'ı andığı mesajı okundu, "*Siz ailelerimizi, dostlarımızı, yoldaşlarımızı, ölümsüzleşenlerimizden aldığımız güç ve inançla selamlıyoruz. Ve inanıyoruz ki, birlikte mücadele ettiğimiz zaman başaracağız ve daha özgür günlerde buluşacağız. Zafere Kadar Daima!*" denildi. Ölüm Orucu savaşçısı Muharrem Kurşun'un mesajı okundu.

"*Etkinlikte küçük sürprizlerimiz de olacak*" denilerek, 19 Aralık katliamını Çanakkale Zindanı'nda yaşayan ve şu an Bakırköy Zindanı'nda bulunan Elif Vural Yaş'ın etkinlik için okuduğu şiiri dinlendi.

Bir sonraki video, Bayrampaşa Zindanında yakılan kadınların simge yüzü olan Hacer Arıkan'dan geldi. Avrupa'da sürgünde olan Fatima Akalın da video ile katıldı. Kandıra F Tipi'nde tutsak Veysel Kaplan'ın ve Tekirdağ 2 Nolu F Tipindeki devrimci tutsakların mesajları okundu.

19 Aralık'ta Bayrampaşa Zindanında olan Fatma Yıldırım söz aldı, Bayrampaşa Zindanı'nda katledilen Murat Ördekçi dahil tüm ölümsüzleşenleri saygıyla selamladı. "*Sınıflar mücadelesi sürdükçe zindanlar mücadelesi de sürecektir. 19 Aralık bunun bir dönüm noktasıydı*" diyerek "*Devrimci tutsakları saldırılara rağmen teslim alamadı. Bugün devrimci tutsaklara yönelik saldırılar hala sürüyor ancak teslim olmuyorlar. F tiplerinde teslim alamadılar, S tiplerine taşımaya çalışıyorlar, orada da tesilm alamayacaklar*" dedi. Devletin uyguladığı rehine politikasının hala devam ettiğini söyleyerek "*Bize düşen dimdik duran devrimci tutsakları sahiplenerek devrim mücadelesini yükseltmektir. Şu an devrimci tutsaklar ağlayıp sızlamıyor, mücadele ediyorlar. Bu koşullarda hayatta kalmak bile mücadeledir. Dışarıdaki en ufak bir hareket içeride çok büyük bir moral güç yaratıyor.*" denildi. Fatma Yıldırım konuşmasını "*Gerçek özgürlük son tutsak özgür olduğunda gelecek*" diye bitirdi.

19 Aralık etkinliğinin en duygusal anlarından biri Wernicke Korsakoff İle Dayanışma Derneği korosunun parçaları oldu. Wernicke korsakofflulara tüm salon eşlik etti.

Ve Ahmet Uçar, Cuma Boynukara'nın Türkiye ve Kürdistan'daki zindanlarda yaşanan baskı ve saldırıları anlatan "Ölüm Uykudaydı" oyunundan bir bölüm sergiledi. Dostluk ve Kültür Derneği'nden bir mesaj okunmasının ardından TDİ Dönem Sözcüsü Ertan Çıta söz aldı ve son haftalarda zindanlarda katledilen tutsakları anlattı. Ardından TDİ ile son dönemlerde yaptıkları etkinlik ve eylemleri sıraladı, "*Son sözümüz Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük*" dedi.

Tüm hapisanelerdeki Tutsak Partizanlar adına gönderilen mesaj okundu, TDİ'nin etkinliği ve aileler selamlandı. Ardından Edirne Cezaevi'nden Selahattin Demirtaş'ın destek ve selamlama mesajı okundu.

Kürtçe okunan bir selamlamanın da ardından Barış Annelerinden Bedia Gökkız Kürtçe bir konuşma yaparak "*Zindanlar kapanmadan barış gelmez*" dedi. 26 Aralık günü Saraçhane'de yapacakları eyleme çağrı yaparak "*mücadelemiz tecridin her çeşidine karşıdır. Biz yaşadıkça barış talebinden vazgeçmeyeceğiz*" dedi.

HDK eşsözcüsü Cengiz Çiçek de bir konuşma yaparak bugünün hem 19 Aralık ve Maraş katliamlarının, hem de Taybet Ananın Surda katledilmesinin yıldönümü olduğunu hatırlattı; geçtiğimiz günlerde Diyarbakır Zindanında ölümsüzleşen Halil Güneş'in bir şiirini okudu. Ardından PSAKD Ataşehir Şubesinin gönderdiği mesaj okundu.

Geçtiğimiz hafta Kandıra zindanında intihara sürüklenen Garibe Gezer'in avukatı Jiyan Tosun, Garibe'nin yaşadıklarını, işkenceyi ve tecridi anlattı. "*Savcı, avukat, insan hakları örgütleri... kimsenin giremediği, denetleyemediği cezaevlerinde yaşanan bu işkenceleri kim ispatlayacak, kim belgeleyecek*" diye sorarak "*Bu yaşananları anlatmak Garibe'ye borcum*" dedi.

Zindanlardan yeni tahliye olan bir tutsak Mert de pandemi koşullarında gaspedilen haklarını ve uygulanan karantinayı anlattı. ÇHD adına Av.Meral Hanbayat konuşma yaptı ve pandemi nedeniyle dışarıda oluşturulan sessizlikten faydalanarak zindanlarda bu hak gasplarının yapılmasının tesadüf olmadığını söyledi. "*Bu sorun, sadece tutsakların, ailelerin değil, toplumsal mücadele içindeki herkesin sorunu*" dedi.

ÖHD'den Av.Destina Yıldız söz alarak son dönemlerde ciddi düzeye ulaşan infaz yakmalara değindi, "*Öcalan'a uygulanan tecrid istisna olarak başlasa da, şu an tüm tutsaklara uygulanır oldu*" dedi.

İHD Hapisaneler Komisyonu'ndan Mehmet Tacettin söz alarak devrimci tutsaklar için sürdürdükleri mücadeleyi anlattı, "*sınıf mücadelesi her koşulda ve şartta kendini üretir*" dedi. Serbest Kürsü için çağrı yapıldığında söz alan bir kişi de içerideki tutsakların dışarıdaki sesi olma çağrısı yaptı.

Tutsaklarla Dayanışma İnisiyatifi etkinliğinin son programı, Grup İsyan Ateşi dinletisi oldu.

Editör

ÇÖZÜM BİRLEŞİK DEVRİMDE!

Baş tarafı 1. sayfada

Günümüz somutunda bu ortak nokta, seçimdir.

Bu ortak noktada birleşen politik güçlere, yine günümüz somutunda, gerici-faşist burjuva muhalefeti eklemeliyiz. Böylece tablo tamamlanmış oluyor. Karşımızdaki tablonun ana hatları şöyle belirmiş bulunuyor: Sosyal reformistler, uzlaşmacı küçük burjuva parti ve çevreler, liberal tayfa, bunların tümü, tekelci kapitalist düzenin içinde bulunduğu ağır ekonomik krizden ve bu krize eşlik eden politik krizden çıkış yolu olarak seçimleri işaret ediyorlar.

Ekonomik krizin ağırlığından söz etmeye gerek yok. Herkesin yaşadığı, gördüğü, iki ülkenin emekçi sınıflarının derin bir açlık ve yoksulluğa itilerek acısını çektikleri bir kriz. Elbette, iki ülkenin emekçi sınıfları, yoksul kitleleri, kadınları bu krizden çıkış yolu arıyorlar. Yukarıda işaret ettiğimiz politik güçlerden oluşan bulamaç, tek bir ses biçiminde çözüm olarak emekçi sınıflara sandığı-seçimi işaret ediyorlar.

Örneğin, CHP Genel Başkanı Kılıçdaroğlu, bu sömürü düzeninin krizine çözüm olarak şunu öneriyor:

"*TÜSİAD Başkanı ile konuştum herkesin konuşması gerektiğini söyledim. Şu an seçim ilan etseler yarın ülke toparlanır. ... Bu akşam desinler bunu, yarın toparlanırız.*"

Herkes zaten konuşuyor. Evde, sokakta, alışverişte, kahvehanelerde, otobüs, vapur, tren akla gelebilecek ne varsa bütün toplu taşıma araçlarında, iki emekçinin,yoksulun bir araya geldiği her yerde insanlar bu krizi zaten konuşuyorlar. Bunu bilmemesini Kılıçdaroğlu'nun cehaletine verip geçelim. İlgimizi çeken nokta bu değil, onun şu sözleri: "*Şu an seçim ilan etseler yarın ülke toparlanır.*"

Kılıçdaroğlu'nu eleştirecek değiliz. Tüm emekçilerin, tüm yoksulların akla gelebilecek her yerde kriz ve politikayı konuştuğunu bilmeyecek kadar cahil ve toplumdan bihaber olan bu adam, temsil ettiği burjuva sınıfın çıkarlarına uygun olanı yapıyor.

Peki ya emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin, Kürt halkının çıkarlarını savunur görünüp bu burjuva temsilciyle aynı dili, aynı düşünceyi, ekonomik ve politik krizden çıkış için aynı öneriyi, seçim ve sandığı gösterenlere ne demeli?

Bütün sosyal reformist partilerin, çevrelerin, uzlaşmacı partilerin, liberallerin isimlerini aynı torbaya doldurup torbadan rastgele bir isim çekilse onun Kılıçdaroğlu ile aynı çözüm yolunu, aynı önerileri yaptığı, yani seçim-sandık etrafında döndüğü görülecek. İşte bir örnek:

"*Bu iktidar derhal istifa etmelidir. Derhal seçime gitmelidir. Eğer bu iktidarı göndermezsek, sandığı getirmezsek gelecek sene bu seneyi mumla arayacağımız felaketlerle dolu olacak.*"

Benzerlikten öte, politikada, düzenin krizine ve bu krizin çözümüne ilişkin önerilerde aynılık işte bu kadar.

Kılıçdaroğlu ve partisi, temsil ettikleri burjuva sınıfın çıkarlarına uygun olanı yapıyorlar ve bu anlamda kendi iç tutarlılıklarından söz edilebilir. Peki ya CHP-İYİP vb. benzeri gerici faşist partilerle aynı çözüm önerilerine sahip sosyal reformist partilere, onların çevrelerinde dolananlara, uzlaşmacı küçük burjuva partiye ne demeli? Bunlar sözüm ona emekçi sınıfların, Kürt halkının, yoksul kitlelerin çıkarlarını savunuyor; bu toplumsal kesimlerin politik temsilcisi olma iddialarında bulunuyorlar. Düştükleri durum şudur: Emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin, Kürt halkının özgürlük hakkını savunur görünmek ama pratikte, gerçek yaşamın içinde burjuva sınıfın çıkarlarına uygun politikalar izlemek.

İşçi sınıfının, emekçi halkların, yoksul kitlelerin, Kürt halkının, kadınların gerçek kurtuluşu, gerçek çıkarları, burjuva sınıfın çıkar ve politik çözümleriyle uyuşmaz. Devrimin toplumsal güçlerinin sınıf çıkarları, düzenin ekonomisiyle, politikasıyla, kurumlarıyla içine düştüğü ağır kriz koşullarından bu düzeni yıkmak için yararlanmayı gerektirir.

Düzenin ağır, yıkıcı bir ekonomik ve politik kriz içinde olduğunu bu sosyal reformist partiler, uzlaşmacı küçük burjuva parti, bunların etrafında dolananlar; hepsi biliyor ve kabul ediyorlar. Daha da ileri gidiyor ve dinci faşist iktidarın yıkılmasının kesin olduğu iddiasında bulunuyorlar.

Fakat tüm bunlardan çıkardıkları sonuç, gerici-faşist "millet İttifakı"na, iktidar olması için, destek olmak. Kandil'i yerle bir etme sözü veren Kılıçdaroğlu'nu, faşistliği tartışma götürmeyen Akşener'i, bunlardan aşağı kalmayan Davutoğlu ve Babacan'ı, Sivas katliamında, katillere "*gazanız mübarek olsun*" diyen Karamollaoğlu'nu hükümete taşımak için "seçim" istemek...

Oysa, dağda savaşan bir gerillanın dahi devrimin koşullarının olgunlaştığını gördüğünü daha önce aktarmıştık. Tekrar aktarmakta hiç bir sakınca yok. Gerilla Armanç Devrim, bulunduğu o sınırlı koşullarda bile şunları söyleyebiliyor: "*Bugün devrim koşulları olgunlaşmış olarak karşımızda durmaktadır.*"

Tekelci kapitalist düzenin içinden geçmekte olduğu ağır kriz koşullarında atılacak tek şiar "Şimdi Devrim Zamanı" olmalıdır. Devrim koşullarının olgunlaşmış olarak karşımızda durduğu bir zaman kesitinde başka her türlü çözüm yolu burjuvazinin işine yarar. Zaman kazanmasını, düzenini restore etmesi için fırsat yakalamasını sağlar, ona soluk aldırır.

"En geniş demokrasi ittifakı" elbette gereklidir. Ama bu lastik gibi her tarafa çekilebilen bir ifade olmaktan çıkarılmalı; somut, net biçimde ortaya konmalıdır. "En Geniş Demokrasi İttifakı" işçi sınıfının, emekçi halkların, yoksul kitlelerin, kadınların bir devrim programı etrafında bir araya getirilmesi biçiminde anlaşılmalıdır. İlk anlaşılması gereken budur. Şüphesiz, burjuva egemenliğin yıkılmasını ilk ve başlıca amaç edinen politik güçler böyle bir ittifakın parçası olabilirler ve olmalılar da.

Demokrasiyi kazanmak bir devrim meselesidir. Tekelci sermaye egemenliği ve faşist devlet, bütün kurumlarıyla ayaktayken emekçi sınıflar için, ezilen halklar için, yoksul kitleler ve kadınlar için bir demokrasiden söz edilemez. Birinin olduğu yerde diğeri olmaz. Devrimin toplumsal güçleri için, yani iki ülkenin işçi sınıfı, emekçileri, yoksul kitleleri için demokrasi, ancak silahlanmış halkın gücüne dayanan bir iktidar söz konusu olduğunda mümkün olur. Bu, emeğin iktidarıdır, halkların iktidarıdır, devrimci demokratik iktidardır.

Çözüm, birleşik devrimle bu iktidarın kurulmasında. Ve bu, hiç olmadığı kadar mümkün hale gelmiştir.

Tutsaklar İçin Birlikte Mücadeleye

19 Aralık'ı bir cümle ile anlatırsak, o: "Teslim Olmadık!" olurdu.

19 Aralık 2000, devletin devrimci tutsaklara karşı topu, tüfeği, bombası, iş makinaları, kimyasal silahları ile saldırdığı ancak teslim alamadığı günün adı oldu.

19 Aralık sabaha karşı devlet "Hayata Dönüş Operasyonu" için 20 zindanda aynı anda saldırıya geçti. Duvarları-çatıları kırdılar, kimyasal bombalarla, tazyikli sularla, köpüklerle, bombalar, otomatik silahlar ve keskin nişancılarla devrimci tutsaklara saldırdılar. Tutsaklar ise ellerine geçirdikleri her eşya ile son ana kadar karşı koydular.

4 gün süren bu zindan savaşı sadece devlet ve devrimci tutsaklar arasında değil; ezen ve ezilen, sermaye sınıfı ve işçi emekçiler, sokakları boşaltmak isteyenlerle haklarını sokakta mücadele ederek kazanabileceklerini bilenler arasında idi.

19 Aralık Katliamı'nın üzerinden 21 yıl geçti. Ancak o zamana kadar Diyarbakır, Ulucanlar, Buca, Ümraniye zindan katliamları ile 19 Aralık provalarını yapmıştı devlet. Operasyonun başladığı akşam Adalet Bakanı "Asıl amaç ölüm oruçlarını bitirmek değil, devletin otoritesini sağlamaktır" diyerek katliamın gerekçesinin "ölüm oruçlarını bitirmek" olmadığını, "devlet otoritesini sağlamak" olduğunu ortaya koydu.

Ve "devlet otoritesini sağlamak için" yapılan katliamda 28 kişi katledildi, 600'den fazla kişi yaralandı. F tiplerine geçişin ardından başlayan ölüm oruçlarında da 122 tutsak hayatını kaybetti, yüzlercesi sakat kaldı...

19 Aralık'tan bugüne devletin devrimci tutsaklara yönelik rehine politikası hiç değişmedi. Garibe Gezer bunun en son örneklerinden birisiydi. Bir kez daha gördük ki, zindanlar mücadelesi bir hak mücadelesi değil, varlık yokluk meselesi. Ve zindandaki son tutsak özgür olana kadar hiçbirimiz özgür değiliz.

Mücadele Birliği Platformu

GAZİ

KADIKÖY

Yakılarak Katledildiler

Şovenist saldırganlık meyvelerini vahşet ve kıyım olarak vermeye devam ediliyor. İzmir'de Suriyeli üç genç işçi yakılarak katledildi.

Ülkemizde yaşanan her tür sorunun, işsizliğin, pahalılığın, ekonomik krizin sorumlusu olarak gösterilen göçmenlere yönelik saldırganlık politikası katlanarak arttıkça, göçmenlere yönelik saldırganlık da yükseliyor. Hedef saptırmak için sorunların kaynağı olarak gösterilen göçmenler sadece ayrımcılığa uğramakla kalmıyor, fiili saldırılara uğruyor, katlediliyorlar. Kısa bir süre önce bir şehirde Suriyelilerin nikahlanmasına ücret getirilmeleri, su faturalarının zamlı olması gibi konuların gündemde olması, bu ırkçılığın nasıl tepeden körüklendiğinin de bir örneği idi. Ve bugün duyulan haber, Suriyeli 3 işçinin yakılarak öldürülmesi oldu. Halklar arasına ekilmeye çalışılan nefret tohumları, körüklenen şovenizmin vardığı nokta artık bu. Gencecik insanları uyurken üzerine benzin dökerek yakmak!..

1 ay önce yaşanan bu olaydan Suriye İnsan Hakları Gözlemevi'nin açıklaması ile haberdar oluyoruz. 3 Suriyeli genç işçi, 16 Kasım günü İzmir'in Güzelbahçe ilçesinde gece uyku halindeyken üzerilerine benzin dökülerek yakıldı ve 3'ü de yaşamını yitirdi...

Haber yayılınca detaylar da öğrenilmeye başlandı. Güzelbahçe'de bir taş fabrikasında çalışan 23 yaşındaki Mamoun Al-Nabhan, 21 yaşındaki Ahmed Al-Ali ve 17 yaşındaki Muhammed El-Bish, gece uyurken Kemal K. tarafından üzerlerine benzin dökülerek yakılıyor... Ve kaçmasınlar diye kapı da kilitleniyor... Güçlükle dışarı çıkan ağır yaralı üç işçiden ikisi ertesi gün, diğeri ise bir hafta sonra yaşamını yitiriyor... Olayın ardından saldırgan tutuklanıyor ve ifadesinde katliamı "milliyetçi duygularla işlediğini" söylüyor. Olayın detayları ve katilin kimliği kamera görüntüleri ile tespit ediliyor.

Olayı haberleştirerek kamuoyunda duyulmasını sağlayan Nupel Haber Ajansı, saldırganla Suriyeli gençler arasında herhangi husumet bulunmadığını vurgulamak ihtiyacı duyuyor, daha önce yaşanan faşist saldırılarda tanık olduğumuz gibi "gençler arasında kavga", "münferit olay" denilerek üzerinin kapatılmaması için... Kısa süre sonra da saldırganın eski bir JİTEM'ci olduğu ortaya çıkıyor...

Biliyoruz ki yakılarak öldürülmek bizim topraklarımızda yaşanmamış olaylar değil... 43 yıl önce Maraş'ta, 93'te Sivas'ta, 19 Aralık'ta Batrampaşa'da ve yine 90'larda Kuzey Kürdistan'ın çok sayıda köyünde tanık olduğumuz yakarak yok etmeler çok yakın tarihte yaşananlar...

Emperyalist saldırganlıkla yerlerinden, yurtlarından edilen halklara, yeni yaşam umutlarıyla geldikleri topraklarda da yaşam hakkı tanınmıyor. Onlar gelmemiş olsa yaşam koşulları günlük güneşlikmişçesine her şeyden suçlu ve sorumlu tutulan halklar ile aramıza da kan denizi sokuluyor. Evet, bizleri soyanlar yoksul göçmenler değil, bizi yöneten sermaye sınıfıdır.

Zafere Kadar Daima

"*Üstümüze kapanıyor dünya*
Son boğaza gelene değin
Ve koparıyoruz uzuvlarımızı, geçebilmek için.
Un ufak ediyor bizi dünya
Tanesi olaydık bi',
Ölebileydik ve doğabileydik yeniden."

(Mahmut Derviş)

Her sene 19 Aralık'ın yıldönümünde bir şiir dolanır dilime. Bu senenin şiiri de bu...

Ve Vefa yoldaşım geliyor aklıma. Yoldaşlar 19 Aralık'ta bir program yapacaklarını söylediklerinden beri benim yüreğimin söylediği tek şey Vefa yoldaşım....

Onca kahramana haksızlık mı ediyorum, sanmıyorum. Yıllarca, o günlerde ölümsüzleşen ve sakat kalan, tutsaklığı süren yüzlerce kahramanın kavgası, sesi oldu Vefamız...

Sağ kolunu bıraktığı Çanakkale zindanından, çift yürekle yürüdüğü meydanlardan yankılanan sesini duyduk bulunduğumuz her yerden... İnancımız, umudumuz, cüretimiz oldu... İlle de öfkemiz, her türlü sömürüye karşı duyduğumuz o hudutsuz öfkemiz...

Siz ailelerimizi, dostlarımızı, yoldaşlarımızı, ölümsüzleşenlerimizden aldığımız güç ve inançla selamlıyoruz. Ve inanıyoruz ki, birlikte mücadele ettiğimiz zaman başaracağız ve daha özgür günlerde buluşacağız.

Zafere Kadar Daima!

Bakırköy Kadın Cezaevi'nden Zuhal Sürücü'nün TDİ'nin 19 Aralık vesilesiyle yaptığı etkinlik için yolladığı mesajdır

KAVRAM KARMAŞASI

Taylan Işık

Kurucu Meclis, Kurucu İktidar, Devrimci Demokratik Cumhuriyet, Sosyalist Cumhuriyet... Liste böyle uzayıp gidebilir ama uzatmaya gerek yok. Bunlar son aylarda sık sık duymaya başladığımız kavramlar.

Bu tür kavramların kimler tarafından kullanıldığı ortada. Sosyal reformist partiler, liberaller, uzlaşmacı küçük burjuva partiler bu tür kavramların başlıca kullanıcıları. Kavramların ortak özelliği, mevcut tekelci kapitalist düzenin yıkılmasını ve yerine yeni bir düzenin inşa edilmesini öngören, anlatan, ifade eden kavramlar olmasıdır.

Elbette her parti, her politik çevre, her politik güç istediği kavramları kullanmakta özgürdür. Bunda bir sorun yok. Sorun, kavramların özüne uygun biçiminde kullanılıp kullanılmadığıdır. Özüne uygun biçimde kullanılmıyorlarsa, orada bir sorun var demektir. O sorunu bulup çıkarmak da bizim sorunumuz. Çünkü, kavramlar özüne, gerçek içeriklerine uygun kullanılmadıkları zaman, ortada birleşik devrimin toplumsal güçlerini, emekçi sınıfları, yoksul kitleleri, özellikle de devrimci enerjiyle dolu gençliği aldatma çabası var demektir.

Yukarıda saydığımız kavramların ortak özelliği, zora dayalı bir devrimle yıkılabilecek olan tekelci kapitalist düzenin, bu düzeni ayakta tutan zor örgütü olarak faşist devletin yıkılmasını içermeleridir.

Kurucu Meclis ya da Kurucu İktidar, hangi koşullarda gündeme gelebilir? Bu sorunun birden fazla yanıtı yok; tek bir yanıtı var. Kavram gerçek anlamıyla kullanılıyorsa, yanıt, "bir sınıfın egemenliği zora dayalı bir devrimle yıkılıp bir başka sınıfın egemenliği kurulmaya, inşa edilmeye başlandığı zaman" biçiminde olabilir ancak. Daha somut konuşursak, Türkiye ve Kürdistan'da tekelci sermaye sınıfının egemenliği zora dayalı bir devrimle yıkılıp yerine emekçi sınıfların, ezilen halkların, emeğin iktidarı kurulmaya başlandığı zaman Kurucu Meclis'ten, Kurucu İktidar'dan söz edilebilir. Zaten "Kurucu" karakter de buradan geliyor.

Adı üstünde, yeni bir toplumsal düzen kuracak, yeni bir anayasa yapacak, mülkiyet ilişkilerini ve üretim biçimini kökten değiştirecek, yeni bir sınıfın ya da sınıfların egemenliğini kuracak bir iktidar, buna hükümet de diyebiliriz, ve bu iktidarın dayanacağı bir Kurucu Meclis. Böyle bir iktidar -ya da hükümetin- Meclis'le birlikte "Kurucu" olma sıfatı sadece görevlerinden ileri gelmiyor fakat aynı zamanda oluşma biçimi de ona bu özelliği verir.

Nedir bu? Bu her şeyden önce, zora dayalı bir devrimin sonucu ortaya çıkmış olmalarıdır. Kurucu Meclisin üyeleri, emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin, kısacası, birleşik devrimin toplumsal güçlerinin doğrudan seçtikleri temsilciler değiller. Böyle bir Meclis'in üyeleri, devrimi örgütleyen politik güçlerin temsilcileridir ve bu yüzden geçicidirler. Kurucu Meclis, geçici bir meclistir. Dolayısıyla, "Kurucu iktidar", daha doğrusu, "Kurucu Hükümet" de Geçici Devrim Hükümetidir. Görev süreleri, ilk seçimlerin düzenlenip devrimin toplumsal güçlerinin kendi temsilcilerini seçimle belirlemelerine kadardır.

İşin abecesini oluşturan bu temel bilgileri neden verdik? Çünkü, bu kavramları sıklıkla kullanmaya başlayan sosyal reformist partiler ve bu partilerin ortakları diyebileceğimiz liberaller, uzlaşmacı küçük burjuvalar kullandıkları bu kavramların gerçek içeriğini, gerçek özünü boşaltarak kullanıyorlar. Burada en temel mesele, bunların zora dayalı bir devrim sonucu oluşabilecek olmalarıdır. Zora dayalı bir devrim olmadan bu kurumlar ne oluşabilir ne de bunlardan söz edilebilir. Sosyal reformist partiler ve ortakları, zora dayalı devrimden tek sözcükle olsun söz etmeden bu kavramları kullanıyorlar.

Onların yakayı ele verdikleri yer burası. Çünkü, tekelci sermaye sınıfı ve onun sürüsüne bereket zor aygıtlarını, örneğin ordusunu, polisini, zindanlarını, yargı mekanizmasını, HÖH'ünü, PÖH'ünü ve daha neler nelerini zorla, zora dayalı bir devrimle yere sermeden değil bir "Kurucu Meclis", bir "Kurucu İktidar" ya da "Devrimci Demokratik Cumhuriyet-Sosyalist Cumhuriyet"... kurucu bir dernek bile kuramazsınız. Emekçi sınıflardan, yoksul kitlelerden, Kürt halkından; bu düzenin yıkılmasını isteyen kadınlardan, gençlikten sakladıkları gerçek budur.

Kurucu Meclis'ten, Kurucu İktidar'dan, Devrimci Demokratik Cumhuriyet'ten söz ediyorsan, zora dayalı devrimden de söz edeceksin. Zora dayalı devrimden; burjuva egemenliği ayakta tutan zor araçlarını böyle bir devrimle dağıtmaktan söz etmiyorsan o zaman, Kurucu Meclis, Kurucu İktidar, Sosyalist İktidar, Devrimci Demokratik Cumhuriyet kavramları ağzınızda bir yalandan başka bir şey olmaz.

Bu durumda geriye yanıtlanmamış bir soru kalıyor: Sosyal reformist partiler ve yol arkadaşları -aralarındaki itişmeye bakmayın, bunların hepsi aynı noktada, burjuvaziyle uzlaşma noktasında, şimdiki Meclis'in çatısı altında buluşma hususunda birleşiyorlar- neden devrimi çağrıştıran, devrimi gerektiren bu kavramları kullanıyorlar?

Çünkü, birleşik devrimin gelişimi, başta Kürt halkı olmak üzere, Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıflarının biriktirdiği devrimci enerji onları böyle konuşmaya, bu kavramları kullanmaya zorluyor.

Birleşik devrim, kendini kabul ettire ettire gelişimini sürdürüyor. İki ülkenin ezilen, yoksul halklarının gerçek kitle hareketi bu gelişimin en somut ifadesidir. Kürt halkı, örneğin, Garibe Gezer'in cenaze törenini, taziye evini devrimci bir kitle eylemine dönüştürdü. Kadınlar, dinci faşist iktidarın her türlü korkutma, sindirme çabalarına devrimci kitle eylemiyle yanıt vermeye devam ediyorlar. İşçi sınıfından diğer emekçi kitlelere kadar, sömürülen, ezilen, yoksulluğa itilen emekçiler sokakları terk etmiyorlar. İrili-ufaklı işçi eylemleri hız kesmeden devam ediyor. Dinci faşist iktidara ve faşist devlete meydan okuma her yerde!

Birleşik devrim, kendini dosta düşmana kabul ettiriyor. Kurucu İktidar-Geçici Devrim Hükümeti, Kurucu Meclis-Halk İktidarı gibi birleşik devrimin temel kavramları gerçek ifadelerini Leninist Partinin politikalarında buluyorlar.

KÜRDİSTAN'IN GARİBE'Sİ

Annesi öyle demiş, zindanda dinci faşizmin katlettiği Garibe Gezer için. "İntihar" ettiği söyleniyor dinci faşist devletin savcıları, yetkilileri, cinayeti örtmekle görevli tüm zevatları tarafından.

Hiçbir önemi yok.

"Kürdistan'ın Garibe'si", bir rehine olarak tutuluyordu ve onu rehin alanlar tarafından katledildi. Çünkü faşist devlet ve elbette dinci faşist iktidar ona baktıkça özgürlük hakkı için savaşan Kürt halkını görüyordu.

Dün Diyarbakır zindanlarının tutsaklarıydı, bugün Garibe, yarın kim bilir kim, kimler katledilecek. Bu, faşist devletin devamlılığının bir işaretidir. Hem de hiç yanıltmayan bir işareti. Öncesi bir yana, Denizlerden bu yana faşist devletin, tekelci sermaye sınıfının; Denizlerin ve daha pek çok devrimcinin idamına el kaldıran partilerinin, Meclislerinin, milletvekillerinin, velhasıl, burjuva sınıf egemenliğini temsil eden ne varsa, kim varsa hepsinin ortak işareti, ortak paydası, ortak politikasıdır.

Faşist devlet ve yukarıda saydığımız kurum, kişi, parti, akla ne gelirse, hepsi zindandaki devrimci tutsaklara "rehine" gözüyle bakıyorlar. Daha doğrusu, zindandaki devrimci tutsaklar bu saydıklarımız için birer rehinedir.

Sınıf savaşının seyrine göre, bazen idam edilirler, bazen, Diyarbakır zindanında, Ulucanlar zindanında ya da Buca zindanında; eksiksiz alçaklara yakışır şekilde "Hayata Dönüş Operasyonu" adını verdikleri 19 Aralık 2000 katliamında olduğu gibi topluca katledilirler. Bazen de, Garibe'de olduğu gibi, direniş abidesi olmaya aday gördüklerini teker teker katlederler.

Tablo son derece açık. Bu katliam ve öldürmelerin sınıf savaşın şiddetlendiği, Kürt halkının özgürlük savaşının ileri bir aşamaya doğru gitmeye başladığı dönemlerde gerçekleştirilmeleri bir rastlantı değil, olamaz da.

Sınıf savaşı ve zindanlardaki devrimci tutsakların varlığı arasında kopmaz bir bağ vardı. Hele de devrimci tutsakların mücadelesi bu bağı son derece sağlam ve güçlü kılıyor. Sermaye sınıfı ve faşist devlet; tekelci sermaye sınıfının tüm hükümetleri, 19 Aralık katliamını düzenleyen Ecevit bunların başında gelir, bu bağın farkındalar ve bu bağı kırmak, kesmek, ortadan kaldırmak için faşist devletin tüm olanaklarını harekete geçiriyorlar.

Böyle bir bağın varlığını kabul etmeyen bir şu sosyal reformist, uzlaşmacı küçük burjuva partiler kaldı. Onlar için zindanlar "hapishane"dir; çeşmesi yandan akan. Dolayısıyla bunlara dokunmadan "kazanmak" -artık neyi kazanacaklarsa- mümkündür; üstelik "büyük kazanacaklar".

Oysa zindanlar, faşist devletin ve dinci faşist iktidarın, kendinden önceki tüm gerici-faşist iktidarlar gibi, gözümüze soka soka, gösterdiği gibi, birer rehine tutma yeridir. Dolayısıyla, emekçi sınıfların, Kürt halkının, yoksul kitlelerin, kadınların tam ve kesin kurtuluş için verdikleri mücadelede yıkılması, yerle bir edilmesi gereken yerlerin başında geliyorlar.

Annesi Garibe için Kürdistan'ın Garibe'si demişti. Ama bu artık eksik bir ifadedir. Garibe, Türkiye ve Kürdistan birleşik devriminin Garibe'sidir. Türkiye ve Kürdistan halklarının mücadele birliğinin Garibe'sidir. Çünkü Garibe, tüm bu nitelikleri kısacık yaşamına sığdırabilmiş, bunların bir simgesi haline gelebilmişti. Garibe"nin o faşizme meydan okuyan resmine baktığımızda tüm bunları görebiliyoruz.

Faşist devlet, Garibe'nin cenazesine uyguladığı şiddet ile sınırsız bir şiddete doğru yol aldığını gösterdi. Ama Kürt halkı da "taziye"ye gösterdiği ilgi ile faşist devletin bu şiddetine meydan okudu. Tıpkı, 80"li yılların sonlarında ve 90'lı yılların başlarında "taziye" çadırlarına akın ede ede serhıldanların tohumlarını attığı gibi. Kürt halkı, bir kez daha meydan okumaya başladı. Garibe, ölümüyle, bu meydan okumanın ilk sözünü söyledi. Kürt halkı arkasını getirecektir.

Zindanlar yıkılmalıdır! Nasıl ki birleşik devrim, devrimci tutsakların varlığında, onların boyun eğmeyen kişiliklerinde, devrimci mücadelelerinde moral gücünü ve kaynağını buluyorsa, faşist devlet de, zindanların çokluğuyla, zindanlarda tuttuğu devrimcilere yani rehinelerine bakarak, sınıf savaşında elindeki kozların çokluğunu görüyor.

Faşist Evren, tekelci sermaye sınıfının ve onun tüm hükümetlerinin bu bakışını, "asmayıp da besleyelim mi" ifadesiyle dile getirmişti. Bugün dinci faşistler, devrimci tutsaklardan "cezaevinde beslenen teröristler" diye söz ediyorlar. Yani aslında "hepsinin asılması gerekir" demeye getiriyorlar. Bugüne kadar bunu yapmamaları merhamet duygularından değil, uyuyan devi uyandırma korkusundan..

Faşist devletin ve dinci faşist iktidarın devrimci tutsaklara elindeki bir koz olarak baktığı çok açık. (Tekrar etmekte sakınca yok, Ecevit gibi "sosyal demokrat" geçinenleri dahil, gelmiş geçmiş tüm burjuva iktidarların bakışı bu). Elbette işçi sınıfına, emekçilere, yoksul kitlelere, kadın ve gençliğe karşı bir koz. Bu kozun faşist devletin ve gerici-faşist iktidarların elinden alınması, rehinelerin kurtarılması zorunludur. Bu olmadan ne işçi sınıfı kurtuluş yüzü görebilir; ne Kürt halkı özgürlük hakkını elde edebilir; ne de emekçi sınıflar, yoksul kitleler, kadınlar, gençlik sömürüden, baskıdan, kölelikten kurtulabilirler.

Bunun için birleşik devrimin bütün toplumsal güçleri; iki ülkenin işçi sınıfından emekçi halklarına, yoksul kitlelerden kadınlara kadar tüm güçler bayraklarına "Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük" şiarını yazmalılar.

Yerin altından gelen uğultusu gittikçe daha net duyulan halk ayaklanmasının başlıca şiarı bu şiar; başlıca pratik hedefi zindanlar olmalıdır. Tutsakları özgürleştirmeliyiz. Bu büyük amaç, "adalet" isteyerek, af dileyerek değil, zindanları yıkarak gerçekleşebilir, gerçekleştirilmeli..

"Hasta Tutsaklara Özgürlük!"

Ege TUHAY-DER, son süreçte cezaevlerinde hasta tutsak ölümlerinin artmasına dikkat çekmek amacıyla, 16 Aralık günü saat 17.00'da Konak Eski Sümerbank önünde "Hasta Tutsaklara Özgürlük" şiarıyla basın açıklaması gerçekleştirdi.

Sık sık "Hasta Tutsaklara Özgürlük", "Siyasi Tutsaklar Onurumuzdur", "Zindanlarda Ölümlere Son" sloganlarının atıldığı eylemde okunan basın metninde, bir gün önce yaşamını yitiren hasta tutsaklar Halil Güneş ve Abdürrezzak Şuyur'a değinilerek "*Cezaevlerinde tecridin ve hak ihlallerinin üst düzeyde yaşandığı bu günlerde bundan en ağır şekilde etkilenen hasta tutsaklardır. Cezaevlerindeki baskı ve ihlaller o kadar artmıştır ki tutsakların birer birer tabutları çıkmaya başladı.*" denildi.

Garibe Gezer'in Kandıra Cezaevi'nde yaşanan şüpheli ölümüne dikkat çekilerek "*Geçen hafta işkenceye ve cinsel tacize uğrayan, keyfi bir şekilde tek başına hücrede tutulan Garibe Gezer, şüpheli şekilde yaşamını yitirmişti. Türlü işkencelere maruz bırakılan Garibe Gezer'in 'sesimi duyun' çığlığı duyulmadı. Diğer tutsaklar gibi ölüme terk edildi.*" denildi.

Açıklamada cezaevlerinin TOKİ gibi arttığı, farklı düşünenlerin cezaevlerine doldurulduğu, cezaevlerinin sürekli hak ihlalleriyle gündeme geldiği, tutsakların hakları için açlık grevine girmek zorunda kaldığı ve bunun Türkiye'nin utanç tablosu olduğu belirtilerek, toplum cezaevlerinde yaşananlara karşı duyarlılığa ve Van ve Amed Barosunda adalet nöbeti tutan hasta tutsak yakınlarının yanında olmaya çağırıldı.

HDP, İHD, ÖHD, ÇHD, Barış Anneleri, HDK, ANYAKAYDER ve BMG'nin destek verdiği eylem sloganlar ve alkışlarla sona erdi.

Murat Ördekçi Anıldı

20 Aralık Pazartesi günü saat 14.00'te Tutsaklarla Dayanışma İnisiyatifi (TDİ) bileşenleri, 19 Aralık 2000'de devrimci tutsaklara yönelik yapılan "Hayata Dönüş" operasyonlarında ölümsüzleşen Murat Ördekçi'nin mezarında bir anma düzenledi.

Kanarya Mezarlığında bulunan Murat Ördekçi'nin mezarı başında Onun şahsında 19 Aralık'ta ölümsüzleşen tüm devrimci tutsaklar anıldı.

Anma saygı duruşu ile başladı. Ardından TDİ adına Fatma Yıldırım söz aldı; "*Sınıflar savaşımı sürdüğü sürece bu katliamlar da devam edecek. 19 Aralık'ın bizzat tanığı olarak bizim yaşamamız tamamen bir tesadüftü. Bir çok yoldaşımız gözümüzün önünde katledildi. Fakat bu saldırı devrimcilerin iradesini teslim almak içindi ama teslim alamadılar ve zafere ulaşana kadar da alamayacaklar*" dedi.

Murat Yoldaşın kollarında son nefesini verdiği yoldaşının yazmış olduğu "Yoldaş Gözlerin" şiiri okundu. Ve "Murat Ördekçi Ölümsüzdür", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganları atıldı.

Mücadele Birliği Platformu adına Sena Şat söz aldı ve konuşmasında birleşik mücadele, siper yoldaşlığı vurgusunu yaptı. Devrimci Parti adına da Burcugül Çubuk söz alarak "*19 Aralık'ta ölümsüzleşen yoldaşlarımızı selamlıyorum. Bugün devrimci tutsaklar için sokaklarda olmalı ve birleşik mücadelemizin sesini yükseltmeliyiz.*" dedi.

Anma ölümsüzleşenlerin selamlanmasıyla sonlandı.

"Belleğe Seslenmek İçin Buradayız!"

ÇHD, İHD, TİHV ve ÖHD İzmir Şubeleri, 19-22 Aralık Katliamı'nda katledilenleri anmak için, 20 Aralık günü 18.30'da Alsancak Kıbrıs Şehitleri Caddesi Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde bir basın açıklaması düzenledi.

Sık sık "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Hasta Mahpuslara Özgürlük", "Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" sloganlarının atıldığı eylemde, açıklamayı ÇHD İzmir Şube Sekreteri Avukat Erdoğan Akdoğdu okudu. Akdoğdu "*Kavga edenler ölür, tutsak düşer ama hatırlanır. Bugün bir kez daha hatırlamak için buradayız. Bugün geçmişteki belleğe, gelecekteki belleğe, şimdiki belleğe seslenmek için buradayız. Bugün sadece bir vefa borcu için değil, aynı zamanda şimdi yaşananları anlatmak için buradayız*" dedi.

19-22 Aralık Katliamı'nda yaşananları anlatan Akdoğdu, "*Adına 'Hayata Dönüş Operasyonu' denilen operasyon 2000 yılında, 20 cezaevinde, eş zamanlı başlatıldı. Yakıcı yok edici kimyasal silahlarla başlatıldı. Ölüm oruçlarının sürdüğü bir süreçte başlatıldı. Birden bire gelmedi. Burdur'da, Bergama'da, Ulucanlar'da devrimci tutsakları katlettiler. Adım adım geldiler. Bunlar 19-22 Aralık Katliamı'nın provasıydı. Sonuçta 20 cezaevinde 30 tutsak katledildi. 237 tutuklu ve hükümlü yaralı olarak teslim alınmaya çalışıldı ama teslim olmadılar*" dedi.

Hayata Dönüş operasyonunun yalnızca hapishaneleri hedef almadığını ve devletin resmi, özel kanallarından, özel spikerlerin savaş ajitasyonu ile tüm topluma canlı izlettirildiğini söyleyen Akdoğdu, "*Demek istedikleri şuydu; Yaşamak için başınızı kaldırmak istiyorsanız karşınızda bulacağınız şey sizin katlinizdir. Bu 2000 yılı krizinde, krizle baş başa kalan emekçileri korkutmak sindirmek için yapılmış bir operasyondu. Onların yarın başlayacak olan eylemlerinde, protestolarında, devrimcilerden kopuk ve başsız bırakmak için yapılmış bir operasyondur.*" dedi. Akdoğdu, bugün dinci faşizmin güçlenmesinde o gün devrimcilerin katledilmesinin payı olduğunu da vurguladı.

Bugün de cezaevlerinde hak ihlallerinin sürdüğünü söyleyen Akdoğdu, "*Tıpkı bir ülkenin sokaklarında yürüyen insanların gülümsemesi gibi bu ülkenin zindanları da o ülkenin yüz şeklini verir. Bizim zindanlarımızın, bizim hapishanelerimizin geçmişi mücadeleyle, katliamla, direnişle dolu. Dün böyleydi, bugün de böyle. Bugün de zindanlarda tutsaklar hak ihlalleri ile teslim alınmak isteniyor. Daha dün Garibe Gezer'i kaybettik. Daha dün Tekirdağ'da bir devrimci tutsağı şaibeli bir şekilde kaybettik. Hasta tutsaklar her gün adına ATK denilen ama içinde siyasilerin, İnfaz Hakimi'nin, Ağır Ceza Hakimi'nin olduğu bir kurul ile yok ediliyorlar. Kanser oldukları halde, hasta oldukları halde serbest bırakılmıyorlar. Suçlular en küçük infaz memurundan en yüksek bürokrata kadar hepsidir. Devlet teşkilatıdır. Bunların bilincindeyiz ve avukatlar olarak tek tek not ediyoruz. Unutmadık, belleğimizde.*" dedi.

Mücadeleye devam edeceklerini bir kez daha vurgulayan Akdoğdu "Buradayız, burada olacağız! Vardık, varız, var olacağız!" diyerek sözlerini noktaladı. Akdoğdu, Jean Baptiste Clement'in Paris Komünü'nde yazmış olduğu Kiraz Zamanı şiirini, zindanlarda mücadele eden tüm tutsaklar için okudu.

Eylem alkış ve "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur" sloganıyla sona erdi.

"Katliamlara Karşı Örgütlü Mücadelemizle Cevap Olacağız"

19 Aralık cezaevi katliamının yıldönümü vesilesiyle İsviçre'nin Zürih kentinde Birleşik Devrimci Mücadele (BDM) bileşenleri tarafından bir panel düzenlendi. 19 Aralık Pazar günü Zürih Demokratik Kürt Toplum Merkezinde düzenlenen panele 19 Aralık katliamı tanıkları ile çok sayıda devrimci kurum katıldı.

Panel 19 Aralık Cezaevleri, Maraş ve Roboski katliamlarında yaşamını yitirenler başta olmak üzere Türkiye ve Kürdistan devrim savaşçıları anısına saygı duruşuyla başladı, ardından 19 Aralık'ta yaşanan katliama ilişkin hazırlanan sinevizyon gösterimi yapıldı.

Siyasetçi Yurdusev Özsökmenler devrimci tutsaklara yönelen katliam döneminde Özgür Gündem gazetesinde haber takibi yaptığını söyleyerek başladığı konuşmasında, bugün hasta tutsaklara yönelen ağır hak ihlallerini anlattı.

Özsökmenler özellikle son bir hafta içerinde Halil Güneş, Abdülrezak Suyur, Salih Tuğrul ve Garibe Gezer gibi şüpheli yaşanan ölümlerin 21 yıl önce yaşanan katliamdan bağımsız olmadığını söyledi. Aysel Tuğluk'un ağır sağlık sorunlarına da değinen Özsekmenler, hasta tutsakların bir an önce serbest bırakılması gerektiğini vurguladı.

19 Aralık zindan katliamlarını yaşayan Sait Oral Uyan da o dönem yaşananlara değinerek "*Yaşanan bu katliam, bizzat devlet kontrollünde, planlı bir şekilde gerçekleştirildi.*" dedi.

Her dönem devrimcilerin kalesi olarak kabul edilen cezaevlerine saldırılarla tutsakların iradesinin teslim almasının hedeflendiğini söyleyen Birleşik Devrimci Mücadele (BDM) temsilcisi sözlerini şöyle sürdürdü: "*Bizler içeridekilerin sesi olmayı sürdürerek onların direnişine cevap olacağız. Bugün mücadelenin ortaklaştırılması demek 19 Aralık'ın, Maraş'ın, Roboski'nin ve devlet kontrolünde gerçekleştirilen tüm katliamların bir daha yaşanmaması demektir. Bundan 21 yıl önce cezaevlerinde devrimci tutsaklara yönelen katliam saldırıları bugün farklı bir versiyonla karşımıza çıkmıştır. Yaşanan bu faşizme karşı mücadeleyi ortaklaştırarak cevap olacağız.*"

Panel soru-cevap kısmının ardından müzik dinletisiyle sonlandırıldı.

Tutsaklar İçin Eyleme Polis Saldırısı

Türkiye ve Kürdistan'daki zindanlarda işkence ve hak gasplarına her geçen gün yenileri ekleniyor. Hasta tutsakların tedavileri engellenerek ölüme terk ediliyor. Son bir hafta içerisinde en az 4 tutsak hapishanede şüpheli bir şekilde hayatını kaybetti.

Yaşanan bu ağır tecrit ve işkenceye karşı Demokratik Kurumlar Platformu, "Tecrit ve Adaletsizlik Öldürür, Hasta Tutsaklara Özgürlük" şiarıyla Taksim Tünel'de basın açıklaması yapmak istedi. Yapılacak açıklama öncesi Tünel Meydanı ile İstiklal Caddesi polis ablukası altına alındı. Buraya gelen kitle ile HDP milletvekillerinin çevresi polis tarafından kapatıldı. Bunun üzerine kitle İstiklal Caddesi'nden HDP İl Binası'na yürümeye başladı.

Yürüyüş boyunca "Biji Berxwedana Zindane" sloganları atılırken, polis kitlenin önünü tekrar keserek kitleye saldırdı. Saldırı sonucu en az 10 kişi İstiklal Caddesi ve çevresinde gözaltına alınırken, HDP İstanbul İl Binası da polis ablukası altına alındı.

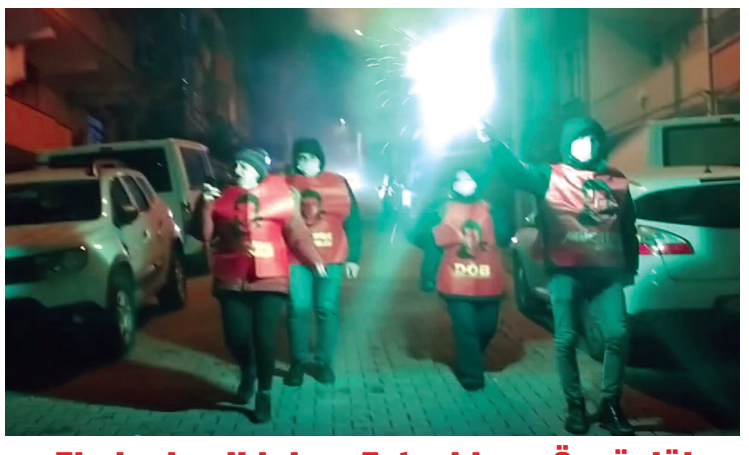

Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük

Mücadele Birliği Okurları İkitelli sokaklarında dolaşarak hasta tutsaklara, zindanlarda süren katliam ve işkencelere dikkat çekmek için ajitasyon konuşmaları yaptı, emekçi halkları sloganlarla devrimci tutsaklar için mücadeleye çağırdı.

"Katliamı Anmak Yeterli Değil Mücadele Etmeli"

BMG, FÖKEV (Fatih Öktülmüş Kültür Sanat Evi) ve Kaldıraç, 19-22 Aralık Katliamıyla ilgili 23 Aralık saat 17.00'da Adana İMO'da bir anma etkinliği gerçekleştirdi.

Etkinlikte Türkçe ve Kürtçe açılış konuşmalarının ardından devrim savaşçıları için saygı duruşu gerçekleştirildi. Zindanlarda ilgili hazırlanan sinevizyon gösteriminin ardından Tutsaklara Dayanışma İnsiyatifi ve Dayanışma Ağı'ndan Uğur Şafak Yarman zindanlar sorununun bugünkü durumunu anlattı. Bir çok kazanılmış hakkın kısıtlanmaya gittiğini belirtip, OHAL ve pandemi süreciyle baskının arttığını belirtti. İnfaz yakmalara ve hasta tutsak sorununa dikkat çekildi. Cezaevlerinden daha fazla ölüm haberi almamak için mücadele etmemiz gerektiğini belirtti.

Wernicke Korsakoff hastası Hasan Çepe 19-22 Aralık katliamını anmanın yeterli olmadığını, içeride ve dışarıda mücadele etmek gerektiğini belirtti.

Wernicke Korsakoff Dayanışma Derneği (WKEMD) Çukurova Gönüllüleri adına Mevlüt Kaya, yaşanan operasyonu anlattı. Tutsakların zorla müdahaleye bağlı Wernicke Korsakoff hastası olduğunu ve bedensel ve zihinsel bütünlüğünü kaybettiğini söyledi. 21. yılda da sorumluların yargılanmayıp, faillerin serbest olup, tecridin devam ettiğini belirtti. Aralık ayı katliamlarından Maraş ve Roboski katliamına da değinip, örgütlenip çoğalmamız gerektiğini anlattı; ulaşabileceğimiz Wernicke Korsakoff hastalarını derneğe bildirip, tedavi edip dayanışma içinde olmamız gerektiğini hatırlattı.

FÖKEV'den Nevin Berktaş içeriyle dışarının ilişkisinin ne kadar önemli olduğunu, operasyonun ne kadar planlı olduğunu, içerideki yaşamı anlattı. Katliamın en önemli özelliğinin çok daha planlı ve kapsamlı olduğunu, dönemin bakanının 90'lardan itibaren katliama hazırlandığını, F tiplerinin öncesinden de denendiğini, katliamın emperyalizmle kol kola gerçekleştiğini anlattı. Sözünü "Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük!" diye bitirdi.

Etkinlik "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganıyla sonlandırıldı.

SİSTEM ÇÖKTÜ

Haberi gazetelerden okumayan okurlar inanmakta güçlük çekecekler ama gerçek. Yukarıdaki söz ya da belirleme okuma yazması sorunlu Binali Yıldırıma ait. Üstelik "sistem çöktü" derken sadece Türkiye'yi ya da Türkiye'nin tekelci kapitalist düzeninin bir yönünü, bir parçasını değil, dünya kapitalist sistemini kastediyor.

Bu belirleme kesinlikle doğru: Kapitalist üretim biçimi dünya çapında çöküyor. Gerçi, Bin Ali Yıldırım'ın sözlerini bir ön uyarıyla aktarmak lazım. Cehaleti yüzünden akan bu adam, bu sözleri söylerken dinci faşist iktidarın, Türkiye tekelci kapitalizminin içine düştüğü krizi haklı çıkarma amacıyla söylüyor. Ama işin bu tarafı ne önemlidir ne de bizi ilgilendiriyor.

İlgilendiğimiz nokta, sosyal reformist partilere, uzlaşmacı partiye, bunların etrafında dolanıp duranlara yıllarca anlatmaya çalıştığımız, tekelci kapitalizmin krizinin ne "tek adamlığa", ne de dinci faşist iktidara bağlı olmadığı gerçeğidir. Tekelci kapitalizm, Türkiye'de ve tüm dünyada ağır bir bunalım içinde. Sistem bir bütün olarak çöküş içinde. Emperyalist-kapitalist sistem çökerken dünya devrimi gittikçe güç kazanıyor, gelişiyor ve yeni yeni coğrafyalara yayılıyor. Ama önce Bin Ali Yıldırım'ın kendisinden asla beklenmeyecek açıklıktaki sözlerine bakalım:

"*Covid sonrası artık dünya, eski dünya değil. Bütün dünyada artık fiyatlar kontrol edilemiyor. Enflasyonun 'E'sini bilmeyen ülkeler, bugün enflasyon en önemli sorunu haline gelmiş. 39 yıl sonra Amerika'da yüzde 7'ye çıkmış. Avrupa'da yüzde 6'ların üzerine çıkmış. Bu ne demektir? Demek ki bu Covid sürecinde dünyanın düzeni bozuldu. Üretim sistemi çöktü, ihracat, ithalat, nakliyat; bütün bunlarda sorunlar yaşanıyor. Bu sorunlar küresel sorun.*"

Evet beyler, "Üretim sistemi çöktü." Binali Yıldırım isim vermemiş olsa da biz çöken bu üretim sisteminin kapitalist üretim sistemi olduğunu biliyoruz. Çöküş nedenlerine burada uzun uzadıya değinmeyeceğiz. Şu kadarını söyleyelim, kapitalist üretimin engeli bizzat sermaye tekelinin kendisidir ve bu engel özellikle Covid-19 sürecinde Himalayalar'ı aşacak büyüklükte birikmiş, ve biriktiği oranda da az elde toplanmıştır.

"*Sermaye tekeli, kendisiyle birlikte ve kendi egemenliği altında fışkırıp boy atan üretim tarzının ayakbağı olur. Üretim araçlarının merkezileşmesi ve emeğin toplumsallaşması, en sonunda, bunların kapitalist kabuklarıyla bağdaşamadıkları bir noktaya ulaşır. Böylece kabuk parçalanır. Kapitalist özel mülkiyetin çanı çalmıştır. Mülksüzleştirenler mülksüzleştirilirler.*" (Marx, Kapital Cilt I)

Meselenin özü budur.

Biz, çözüm yoluyla ilgileniyoruz. Kapitalizmin krizi -burada Türkiye tekelci kapitalizmiyle ilgileniyoruz- nasıl çözülür? Sosyal reformist partiler, uzlaşmacı küçük burjuva çevreler, onların yörüngesinden bir tülü ayrılamayan güçler ısrarla çözümü dinci faşist iktidarın, onun başındaki adamın değiştirilmesinde görüyorlar.

Leninistler aksini ileri sürüyor ve işçi sınıfına, sınıf bilinçli öncü işçilere şunu söylüyor: Dinci faşist iktidarın ve onun başının değiştirilmesi çok şey ifade etmez. "Millet İttifakı" denen gerici-faşist ittifakın tüm liderlerini, artı sosyal reformist partilerin liderlerini; bu da yetmez, liberal çevrelerin iktisatçılarını bir araya getirip hükümete doluştursanız bile kapitalizmin krizini çözemezsiniz. Çünkü, tekelci kapitalist üretimin tüm tarihsel gelişmesi mülksüzleştirenlerin mülksüzleştirilmesi aşamasına gelip dayanmıştır. Şimdi bu aşamadayız.

Sözlerimizin daha da somut anlaşılması için, çözüm yolu olarak şunu ileri sürüyoruz:

1-Sermaye adına ne varsa, fabrikalara, topraklara, bankalara, büyük iç ve dış ticarete, el konularak toplumsallaştırılmalıdır.

2-Sanayide ve tarımda üretim bu temelde yeniden örgütlenmelidir.

Şüphesiz bu, bir ekonomik devrimdir. Bu ekonomik devrim, yani burjuva sınıfın tüm varlıklarına zorla el koyma işlemi açıktır ki, ancak zora dayalı bir devrimle mümkündür. Bu yüzden,

3-Bu ekonomik devrime, ekonomik kurtuluşa açılan ilk kapı olarak, önce politik iktidar, zora dayalı bir devrimle, fethedilmelidir. Politik iktidarın fethinin ilk koşulu, burjuva egemenliği, sermayenin varlığını proletaryadan, emekçi sınıfların ve yoksul halkların saldırılarından koruyan faşist devletin yıkılmasıdır.

Sosyal reformist partilerin, uzlaşmacı küçük burjuva partinin "*ama biz bunlara karşı değiliz ki; sadece şimdi sırası değil, o aşamaya gelene kadar yapacak daha çok işimiz var*" diyen sözlerini duyar gibiyiz. Bu, sosyal reformistlerin Marx-Engels'ten bu yana elden bırakmadıkları tarihsel ve geleneksel savunma biçimleridir. "Şimdi yapacak çok işimiz var" dedikleri şey, kapitalist düzenin sağının solunun tamir edilmesi, yırtığının-söküğünün dikilmesidir.

4-Burjuva egemenliğin ve bu egemenliği koruyan faşist devletin yıkılması yetmez; yıkılanın yerine hemen bir yürütme gücünün konulması gerekir. Bu yürütme gücü, egemenliği yıkılan ve tüm sermayesi elinden alınan burjuva sınıf üzerinde devrimci yöntemler uygulayacak, her türlü karşı saldırıyı enerjik biçimde bastıracak Geçici Devrim Hükümeti olmalıdır.

5-Sosyal reformist partilerin, dostlar alışverişte görsün misali, lafını ettikleri Devrimci Demokratik Cumhuriyet, Kurucu Meclis gibi kavramlar yaşamda ancak böyle kan ve can bulurlar. Gerçek olurlar ve iki ülkenin ezilen halklarına, proletaryaya, yoksul kitlelere tam ve kesin kurtuluşun yolunu açarlar. Kitlelerin açlık, yoksulluk, işsizlik sorununa böyle çözüm bulurlar. Buna Halk İktidarı denir; dileyen Emeğin İktidarı da diyebilir.

Binali bey, "üretim sistemi çöktü" diyor; daha nasıl bir ipucu versin size! Üstelik bu tespitini sadece Türkiye tekelci kapitalizmi için değil, emperyalist-kapitalist sistemin tümü için yapıyor. Daha ne yapsın!

ÖLÜMÜNE KARARLILIK

Umut Çakır

Hepsini saklayabilirler; işsizliği,enflasyonu, kirli mafya pazarlıklarını, çürümüş cemaatlerinin (hem sosyetik, hem dini) diz boyu kepazeliklerini. Ama açlığı, işte onu saklayamazlar. O, yüreklere dehşet salan çığlığıyla boynu saran suskunluk ipini parçalar. Şimdilerde, gazete manşetlerine taşınan, sokak röportajlarında sık sık dile getirilen cümleler şöyle: "*Yaşamak ölümden beter! Bir canımız kaldı, onu da alsınlar!*" Bu sözlerde mağduriyet yok, yalvarma yok, şikayet hiç yok, doğrudan isyan var, öfke var, ölümüne bir kararlılık var. Bu çığlığın saldığı dehşet duygusu, 'pudra şekeriyle bi trilyon' olmaz sermayenin beyninde çınlıyor.

Bu dehşetli duygunun psikolojik ya da sosyolojik bir tarifi yok, çünkü sosyolojinin de, psikolojinin de tükendiği sınırdadır. Politikanın yüksek ve karmaşık sorunlarına dair pek seçkin dilden izler de bulunmaz o çığlıkta; basit, dupduru ve yalındır. Eskiye ait her şeyi çözer, ayrıştırır ve rayından çıkartır, herkesi yepyeni bir tutum almaya zorlar. Bu çığlık devrimci politikadaki yankısı, aynı duruluk, yalınlıkta eskiye dair ne varsa hedefine koyan bir kararlılıkta olmalıdır. Eğer on milyonlar hep birlikte çılgınca bir atılıma girişeceklerse, işte bu çığlıklar eşliğinde yapacaklar bunu.

Bu topraklarda devrimin elli yılı aşan uzun tarihi boyunca, nice çatışmalardan geçildi, mücadelenin her alanında her araç, her yöntem denendi. Pek az ülkeye nasip olan alabildiğine zengin bir devrimci deneyim sahibiyiz. Ama ilk defa karşılaşacağız bu topraklarda topyekun bir açlık ayaklanmasına. Başka yerlerde çok oldu, yakın zamanda Haiti'de, Latin ülkelerinde, Afrika'da. Oralardan biliyoruz bir açlık ayaklanmasında nelerin yaşanabileceğini. Bu topraklarda ilk kez geçeceğimiz bu deneyim, elbette pek çokları için çok şaşırtıcı, kimi zaman epey kafa karıştırıcı olacaktır. Çünkü açlığın öfkesi, ip gibi dizilmiş görseli bol kortejlerde değil, kaos benzeri her şeyi yakıp geçen yangınlarla dile gelir, dizginsiz kör bir şiddetle... Devrim, önünü arkasını düşünmeden çoğu kez hedefini şaşırmış bu öfkenin, politik içeriğini sözle, görselle, sloganla, pankartla değil, doğrudan eylemle ifade ettiği için, hemen anlaşılamayacak bir karmaşada yaşanacaktır. Proleter devrimciler buna şimdiden hazır olmalılar. Kim bilir daha nelere şahit olacağız... Her keskin dönemeçte, köşelerine çekilenlerin çokluğuna, özel mülkiyetin kutsallığı önünde secdeye varanların "provokasyon" çığlıklarına, ikiyüzlü burjuva ahlak kurallarının kupkuru vaazlarıyla dolu kınama bildirilerine, açların öfkesinden dehşete düşen tuzu kuruların, daha dün kavga ettikleri faşist kurumlara "düzen, istikrar" böğürtüleri eşliğinde sarılmalarına... At izinin it izine karışacağı günlerdir bunlar.

Öyleyse daha önce yaşanmamış bir deneyimin yaratacağı büyük politik değişime tüm yönlerden hazır olalım. Provokasyon çığlıklarına, karmaşa-kaos şikayetlerine ahlaki vaazlara, dün bizimle omuz omuzayken, bugün karşımıza geçenlere... Tüm bu zavallı çırpınışlara karşı anında, tereddütsüz, falsosuz, pürüzsüz her cevap, karmakarışık bu açlık isyanının amaç ve hedefini netleştirecek bir politik çerçeve oluşturacaktır. Uygarlığı çöken bir kapitalizm altında, yalnızca proleter sınıf ve yalnızca proleter devrimci politika, açlık isyanlarına, gerçek politik içeriğini kazandırabilir ve onu toplumsal devrime taşıyabilir.

Bu iddiayı öne sürerken, yalnızca teorik ya da tarihsel varsayımlardan hareket etmiyoruz, ama en yeni, en canlı olgulara dayanıyoruz. Kasım ayının son haftasında, bir gecede onlarca kente yayılan, çoğu kendiliğinden patlak veren eylem dalgasına bir bakalım. Bazı yerlerde eylemler, sefil reformizmin sefil temsilcilerinin yaptığı çağrılarla gerçekleşti. Ama hareket, daha ilk adımında çağrıcılarını aşan bir şiar seçmişti kendine: Hükümet İstifa, İktidar Halka! İktidarıyla muhalefetiyle burjuva kampın tüm temsilcileri gece yarısı acil toplantılar yaptılar. MGK sopanın ucunu gösterdi. "Faili meçhuller kraliçesi" olmakla övünen Akşener, derin devlet refleksiyle "sokaklara çıkmayın" çağrısı yaptı. CHP önce aynı çağrıya sahip çıktı, fakat sonra tümden oyun dışında kalmamak adına, bir dizi miting kararı aldı. Böylece CHP, "İktidar Halka!" hedefiyle yola koyulan bu hareketin korkusuyla biriken sefil reformistlere rahatlarını bozmadan yürünebilecek bir patika açmış oldu. Kasım ayının son haftasını sallayan eylemlerin çağrıcıları, böyle kabuklarına çekildiler.

Kasım ayı eylem dalgasının içinde, henüz gerçekten açlık çekenler değil, ama onlar adına konuşanlar vardı, sokaklardaki belirleyici çoğunluk, en alttan yükselip her şeyi küle çevirecek bir isyanın tedirginliğiyle "işleri düzene sokma" heveslisi kesimlerdi. Doğrudan açlığın isyanı değildi, çünkü o yağma olaylarıyla servete karşı dizginsiz öfkeyle, ateşe verilmiş lüks araba ve mağazalarla kendini belli eder. Gezi benzeri bir hareket bekleyenler iş başındaydı; nefret duydukları dinci-faşizmin toplumda iyice azınlığa düştüğünü anketlerden öğrenmişlerdi ya, birincinin kopyası ikinci bir Gezi'nin bu kez daha kolay zafere ulaşacağını tahmin ediyorlardı. Ama daha ilk adımda, birincinin kopyası değil, iktidar halka şiarıyla yükselen bir dalgayla karşılaştılar. Hedefi çok daha ileri, politik çerçevesi daha net bir hareket, Gezi benzeri bir yaygın ve ani patlayışla ilerleyemez. Çünkü ortada, herkesin dolaysız kabul edebileceği "masumiyette" bir genel bahane değil, daha baştan sonuçları ağır olacağı belli bir politik şiar bulunuyordu.

Kasım ayındaki eylem dalgasının sınıfsal zeminini daha iyi kavrayabilmek için, kimi uzmanların "büyük yer değiştirme" diye tanımladıkları olgulara bakmak gerekir. Çok uzun yıllardır, emekçi sınıflar arasında, geçim standartlarınca belirlenen bir ayrım çizgisi bulunuyordu: Açlık sınırında çırpınıp duranlar ile yoksulluk sınırı çevresinde dolanıp duranlar. Bilimsel incelikten yoksun kaba bir ayrım olsa da, sıradan yaşamı içindeki emekçi kesimlerin birbirlerine karşı tutumlarını etkileyen bir çizgi oluşturuyordu. Birinciler ikincilere "tuzu kurular" gözüyle baktı: İkinciler birincilere "cahil, vasıfsız, bir torba kömüre satın alınanlar" gözüyle... Ucuzcu marketlerin kalitesiz ürünleri birinciler içindi, diğerleri ise ucuzluğu, turizm paketlerine, marka ürünlerin büyük indirim günlerine saklıyordu. Son iki yılda her şey değişti. Artık ucuzcu market sıralarını ikinci gruptakiler işgal ederken, birinci grubun halk ekmek kuyruğundaki görüntüleri kilometrelere yayıldı. Bir zamanların tuzu kuruları -ki sanayi proletaryasının bir kısmı da bu gruba dahildir- bir anda kendilerini açlık sınırının kıyısında buldular. Ama hiç olmazsa karınları doyuyordu, buna da şükür diyebilirlerdi ki, ucuzcu market raflarını bile zıplatan fiyat artışları, açlığın tedirginliğini idare edilemez boyutlara taşımaya yetti. Kasım eylemleri, bu "büyük yer değiştirme" ortamında filizlendi.

Eylem dalgasının bir anda kentlere yayıldığı gece acil toplanan CHP, yükselen öfkeyi kendi kendinde boğmak amacıyla miting kararları aldı. Mersin'de beklenenin üzerinde bir kitle toplandı. Meydanın tek ağızdan ısrarla haykırdığı slogan, başlayan eylem dalgasının sloganıydı: "Hükümet İstifa" Kılıçdaroğlu kürsüden sloganı susturmak için çırpınıp durdu, seçimleri işaret etti. Fakat kitle, sloganı haykırmayı sürdürdü. Açlığın seçimi bekleyecek sabrı mı kaldı? Kitle, CHP'nin sözlerini dinlemeye gelmemişti, onlar mitingi "Hükümet İstifa!" sloganıyla yeri göğü inletmek için kullandılar. Ve kullanmaya devam edecekler.

Kabaran dalganın karşı-devrim saflarında yarattığı panik, görülmeye değer. Büyük yer değiştirme'nin yaşandığı 2021'de, dinci-faşizmin kitle desteği "kemik oylara" dek erimişti. Bir adım sonrası, kemik destekçi kitle için, bozgunun başladığı noktadır. Birbirini tanıyan, birbirine yaslanan ve sabah akşam birbirine gaz veren bu kesimin içindeki her hangi bir erime, panik ruh halini bozguna çevirecektir. Yakın zamana dek dinci-faşizm, destekçilerinin erimesinden fazla kaygı duymadı, ama şimdi başlayacak bozgunu durduramamaktan korkuyor. Önünde iki yol var. Birinci yol, destekçilerine moral verecek bir hikaye ortaya atmak. Bunu "yeni ekonomik model" safsatasıyla denemeye kalktılar, fakat yeni hikayenin ana motifinin, en acı, IMF reçetesinden bile berbat olduğu hemen anlaşıldı. Geriye tek bir yol kaldı. Kemik tabanı, seçimleri kaybetse bile iktidarı bırakmayacağına ikna etmek. Kimi zaman imalı ifadelerle bunu ilan etse bile, bu kadarı bozgunu önlemeye yetmez. Bu nedenle dinci-faşizm, seçimle iktidarı devretmeyeceğini resmen ve güçlü bir biçimde ilan etmek zorunluluğuyla karşı karşıyadır.

Çok tehlikeli bir oyundur bu, sermaye egemenliği için. Milyarlık sermayeleri içerde olan emperyalist efendiler, dinci-faşizmin eninde sonunda bu adımı atacağını biliyorlar. New York Times, Financial Times gibi yayınlar konuyu açıktan tartışıyorlar. Seçimler, bu emperyalist efendilerin umurunda değil; ama halkın bu kesimin şimdiden "istifa!" sloganları ile yollara döküldüğü bir yerde, seçim sonuçlarını tanımayacağını ilan eden bir iktidarın nasıl bir devrim dalgasına yol vereceğini az çok tahmin ediyorlar. Foreign Policy, ki ABD finans oligarşisinin 'devletlu' sözcüleridir, bu durumu "*Başka bir şey gündeme gelebilir*" diyerek ifşa ediyor. Dinci faşizmin bu adımı, bir anda, öfke dolu on milyonları, istifa sloganının arkasında sıraya dizecektir. Hükümeti seçimle değil, sokaklarda zor yoluyla devirmeye odaklanmış bir hareketin adı, dünyanın her yerinde aynıdır: Devrim. Bu saatten sonra kimse, "bedel ödemeye korkan bu halk, nasıl böyle kararlı bir adım atabilir?" şüphesine kapılmasın. Gazete manşetine taşınan "ölümden beter" çığlıkları böyle şüpheleri yok etmeye yeter.

Ölümüne bir kararlılık, gözü karalık ve hesapsız şiddet dolu duygularla taşan bir halk hareketi, ancak ve ancak, "devrimci halk iktidarı" şiarı altında kendi yolunu ve biçimini bulabilir. Daha azına razı olanlar, her fırsatta Leninistlere "amansız bir devrim programı öneriyorsunuz" diye karşı çıkanlar, artık şunu bilsinler, Devrimci politika yapmanın minimum koşulu ve yeni çerçevesi, devrimci halk iktidarı şiarıdır. Nihayet, soyut bir tartışma ya da bir öngörü olarak değil, somut ve acil bir sorun olarak, halk hareketinin önüne koyduğu temel sorun budur.

Ya aç kitlelerin her şeyi yakıp yıkan eylemlerine, işe yaramaz kafalarımızı taşıyan omuzlarımızı silkerek bakacağız ve daha düne kadar yan yana geldiğimiz tuzu kuruların "düzen, sükunet" çığlıklarıyla faşizme kaymalarına göz yumacağız; ya da açlığın pençesindeki 18 milyonun, yoksulluk çeperindeki 50 milyonun birleşerek önünde durulmaz bir güç oluşturmalarını sağlayabilecek tek şiarı, "Devrimci Halk İktidarı Ve Geçici Devrimci Hükümeti" şiarını her yerde haykıracağız!

Mücadeleyi Büyütmekten Başka Yolu Yok

Asgari Değil İnsanca Yaşam Bileşenleri ve siyasi partiler asgari ücretin 4.253 TL olarak belirlenmesini protesto etmek amacıyla bugün 17.00'de Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda açıklama yaptı.

Yüzlerce kişinin katıldığı eylemde "Sokağa, Eyleme, Direnişe, Sömürü Rant, Talan, Savaş, Düzenine Karşı Birleşelim" pankartı açılırken, "Sandıkta Değil Sokakta Hesap Soracağız" ve "krizi Biz Çıkarmadık Faturasını Biz Ödemeyeceğiz" dövizleri taşındı.

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) de "Şimdi Devrim Zamanı", "Gençlik Krize, Yoksulluğa Karşı Leninist Saflara", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" dövizleri ve flamalarla işçilerin eylemine katılarak destek verdi.

Eylem boyunca sık sık "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Yaşasın Sendikal Mücadelemiz", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" sloganları atıldı.

Kitle adına açıklamayı okuyan Okan Çam, "*Temel tüketim ürünlerine 1 yılda %200'lere varan zamlar yapılmıştır. Kira fiyatları fahiş oranda artmıştır. 2021 başında 380 dolar olan asgari ücret şu anda ise 270 dolardır. 'Dolar artışı ile ne işiniz var' diyenler temel kurun her yükselişinde temel tüketim ürünlerine yapılan zamları ise görmezden gelmektedirler. Açlık ve yoksulluğun her geçen gün artığı koşullarda bu kadar rahat hareket etmelerinin arkasında ise sınıfın güçlü örgütlülüklere sahip olmaması yatmaktadır. Hükümet temsilcileri, düzen siyasetinin tüm aktörleri ve TİSK doğrudan sömürücü sınıfın temsilcileridir. Türk-İş bürokratları ise sömürücü sınıfların işçi sınıfı içindeki ajanları ve bir parçasıdır.*" dedi.

Temel tüketim gıdalarına saat başı zam geldiğini ifade eder Çam, "*Yılbaşında ekmek 1,25 TL iken şimdi 3,5 TL'ye çıkmış bulunuyor. Biraz daha*

ucuz ekmek almak için Halk Ekmek büfeleri önünde oluşan kuyruklar her gün uzuyor. Ayçiçek yağı, peynir, zeytin gibi ürünler toplumun geniş bir kesimi için adeta lüks oldu. Türk lirası 1 yılda döviz karşısında %100'leri aşan değer kaybına uğradı. Dolarla ne işiniz var diyenler ihaleleri dolar kuru üzerinden alırken milyonlara ise 'şükredin' diyorlar. Ülke, işçi ve emekçiler için adeta bir cehenneme dönüşmüş durumda. 'Geçinemiyoruz, insanca çalışma ve yaşam koşulları istiyoruz' diyenleri ise polis copu ve keyfi yasaklarla susturmaya çalışıyorlar" dedi.

Bu düzenin bir sömürü düzeni olduğuna dikkati çeken Çam, toplumun bu düzeni yıkması gerektiğinin altını çizdi, "*Sömürü düzeni devam ettikçe de emeğimizi, alınterimizi çalmaya devam edecekler. Yaşadığımız sorunların tek bir çözümü var; İşçi ve emekçiler olarak örgütlenmek. Bizleri açlığa, yoksulluğa, geleceksizliğe mahkûm edenlerin karşısına bir sınıf olarak çıkmaktır. Bunun için yapmamız gereken fabrikalarda, sanayi havzalarında, işletmelerde ve hayatın olduğu her yerde, tabandan birliğimizi sağlamak ve en önemli silahımız olan üretimden gelen gücümüzü kullanmaktır. Bizden çaldıklarını almamızın birliğimizi güçlendirmek ve mücadeleyi büyütmekten başka yolu yoktur*" diyerek ortak mücadele çağrısı yaptı.

Bakırköy İşçilerinden Yeni Eylemler

2 ayı aşkın süredir sıfır zam dayatmasına karşı grevde olan Bakırköy Belediyesi işçileri, eylemlerine devam ediyor. Sürekli Özgürlük Meydanı'nda eylemler yapan işçiler, seslerini duyurmak için farklı eylemlere yönelmeye başladılar.

22 Aralık günü işçiler, CHP'nin Bakırköy ilçe binasını işgal etti. İşçiler, binadan dışarı pankart asarak, uzun saatler yetkililerle konuştu, tartıştı ve taleplerinin kabul edilmesini istedi.

İşçiler, 26 Aralık Pazar günü de Boğaziçi Köprüsüne pankart asarak "Bakırköy Belediye Başkanı Bülent Kerimoğlu İşçi Emek Düşmanı!" dediler. Pankartı asan 10 işçi gözaltına alındı.

"Emekçilere Atılan Tokat Affedilemez!"

Habertürk TV'nin canlı yayın çekimlerinde kanalın Ankara Temsilcisi Muharrem Sarıkaya'nın İHA Gaziantep kameramanı Ahmet Demir'i tokatlayarak itmesi üzerine tepkiler sürüyor.

DİSK Basın İş de "*Kuru özre karnımız tok, Sarıkaya derhal istifa etmelidir! Buradan uyarıyoruz: İşçi sınıfı sabırlıdır ancak öfkesi serttir*" diyerek 20 Aralık akşamı Beyoğlu'nda bulunan Habertürk Genel Merkezi önünde basın açıklaması yaptı.

Çok sayıda gazeteci "Basın Emekçisine Atılan Tokada Sessiz Kalmıyoruz" pankartı ile Habertürk binası önünde buluştu. Basın açıklamasını DİSK Basın İş Genel Başkanı Faruk Eren okudu ve "*O tokat aslında medyada yıllardır süren ücret uçurumuyla semirmiş, sırtını güce dayayarak kendisini dev aynasında görmeyi normal sanan anormal egoların hepimize yıllardır yaptığının görünür hale gelmesidir.*

O tokat gazetecileri geçim sıkıntısıyla, açlıkla terbiye etmeye çalışan anlayışın ete kemiğe bürünmüş halidir. O tokat gazetecileri hapisle, para cezalarıyla yıldırmaya çalışan iktidarların uygulamalarının devamıdır, tekrarıdır." dedi.

"Emekçilere atılan tokat affedilemez!" denilen açıklamada pek çok basın emekçisinin daha Sarıkaya'nın kendilerine de kötü davrandığını, mobbing uyguladığını açıkladığı söylendi. Bunun en büyük nedenlerinden birinin de gazetecilerin örgütsüz olması olduğu söylendi ve gazetecilere sendikalarda örgütlenme çağrısı yapıldı.

Görüntülerin sosyal medyada yayılmasının hemen ardından binlerce kişi bu saldırıyı protesto etmiş, "*Emekçiye atılan bu tokatla Soma'da madenciye atılan tekme aynı şeydir*" benzetmesi yapılarak saldırıya tepki vermeyen Belediye Başkanı Fatma Şahin'i de protesto etmişti.

Sağlık Emekçileri Özlük Hakları İçin G(ö)revde....

TTB, İstanbul Tabip Odası, SES, Genel Sağlık İş Sendikası, İSTAHED, Birinci Basamak Sağlık Çalışanları Birlik ve Dayanışma Sendikası'nın çağrısıyla hekimler başta olmak üzere sağlık emekçileri özlük haklarının iyileştirilmesine ilişkin maddelerin Meclis'te geri çekilmesi nedeniyle 15 Aralık günü ülke genelinde iş bırakarak greve çıktı.

Sağlık emekçileri hastanelerde ve işyerleri önünde basın açıklamaları ve yürüyüşler gerçekleştirerek taleplerini dile getirdi.

İstanbul

Sağlık emekçileri, İstanbul'da Avrupa Yakası'nda Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Hastanesi,Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi, Şişli Etfal EAH, Yedikule Göğüs Hastalıkları Hastanesi, Samatya Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Taksim İlk Yardım EAH, Sarıyer Hamidiye Etfal Hastanesi'nde sağlık emekçileri, Anadolu Yakası'nda ise Göztepe Cemil Taşçıoğlu EAH, Fatih Sultan Mehmet Eğitim ve Araştırma Hastanesi başta olmak üzere işyerleri önünde basın açıklamaları ve yürüyüşlerle "G(ö)revdeyiz, Uyarıyoruz. Oyalama değil Hakkımız Olanı İstiyoruz", "Lütuf Değil, Hakkımız Olanı İstiyoruz" dedi.

Ankara

Ankara'da hekimler kentin farklı hastanelerinde iş bırakarak basın açıklaması gerçekleştirdi. Ankara Tabip Odası ve SES öncülüğünde İbni Sina Hastanesi önünde açıklama yapan sağlıkçılar "İnsanca Yaşamak İstiyoruz" sloganıyla taleplerini anlattı.

Antalya

Antalya'da hekimler ve sağlık emekçileri sabah erken saatlerinde hastanelerde iş bırakarak greve başladı. Akdeniz Üniversitesi Hastanesi'nde bir araya gelen sağlıkçılar "Oyalama Değil, Hakkımızı İstiyoruz" dedi. Akdeniz Üniversitesi Hastanesi'nden sonra Atatürk Hastanesi geçen buluşan hekimler buradaki meslektaşlarıyla birlikte yine bir açıklama gerçekleştirerek taleplerini dile getirdi. Açıklamaya DİSK'e bağlı Dev Sağlık İş ve SES üyeleri destek verdi.

Edirne

Edirne'de de hekimler ve sağlık emekçileri ortak taleplerini "Oyalama Değil Hakkımızı İstiyoruz" diyerek dile getirdi.

İzmir

İzmir'de de bir çok hastanede sağlıkçılar iş bıraktı. Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde bir araya gelen hekimler ve sağlık emekçileri hastane içinde sloganlarla yürüyüş düzenleyerek taleplerini açıkladı. Eylemlere SES ve Dev Sağlık İş üyeleri destek verdi.

Urfa

Urfa'da hekimler ve sağlık emekçileri iş bırakırken TTB TTB Merkez Konseyi Başkanı Prof. Dr. Şebnem Korur Fincancı Urfa'da hasta ve hasta yakınlarına greve destekte bulunmaları için çağrı yaptı.

Sağlık emekçilerinin talepleri şunlar:

*İnsanca yaşayabileceğimiz. insanca geçinebileceğimiz. emekliliğe yansıyan temel ücret, 7.200 ek gösterge ve pandemide çalışılan her yıl için 120 gün yıpranma payı İSTİYORUZ!

*Performans sisteminin kaldırılmasını, döner sermaye uygulamasına son verilmesini, sabit maaşımızın bunlara muhtaç etmeyecek, emekliliğe yansıyacak şekilde düzenlenmesini İSTİYORUZ!

*Çalışma koşullarımızın iyileştirilmesini ve insanca çalışma süreleri; güvenli, sağlıklı çalışma ortamları; Covid-19 başta olmak üzere meslek kaynaklı hastalıklara karşı bütüncül bir meslek hastalıkları yasası, sağlıkta şiddete karşı etkin ve etkili yasa İSTİYORUZ!

*Mevcut 5 dakikada bir muayene dayatmasına son verilmesini; randevuların hastalarımıza en az 20 dakika ayırabileceğimiz şekilde düzenlenmesini İSTİYORUZ!

*Toplumun geniş kesimlerinin sağlık hizmeti ihtiyacı da hekimlerin özlük hakları da ancak kamusal sağlık politikalarıyla teminat altına alınabilir. İş güvencemiz, gelir guvencemiz, mesleki bağımsızlığımız için kamusal sağlık sistemi İSTİYORUZ!

*Sağlık, piyasanın vahşi koşullarına terk edilemez! Şehir hastanelerinin kamulaştırılmasını, özel hastanelere değil kamu hastanelerine bütçe ayrılmasını, özel hastanelerde aşırı çalıştırılmaya ve ciro baskısına son verilmesini İSTİYORUZ!

*Tüm asistanların emeklerinin karşılığını aldığı; çekirdek eğitim müfredatına uygun, asistan hekimlerin tüm süreçlerde söz sahibi olduğu nitelikli uzmanlık eğitimi almasını ve eğitim dışı işlerde çalıştırılmamasını İSTİYORUZ!

*Aile hekimliği ceza yönetmeliğinin geri çekilmesini, topluma dayalı ve bölge-nüfus tabanlı, kamuya ait binalarda kamu çalışanlarından oluşan eksiksiz bir ekiple koruyucu sağlık hizmetlerinin yürütülmesini sağlayacak birinci basamak sağlık örgütlenmesi İSTİYORUZ!

*İşyeri hekimliği alanında 0SGB ve benzeri özelleştirmeye son verilmesini; işyeri hekimlerinin çalışma saatleri, atama ve ücretlendirmeleri konusunda tabip odalarının yetkili olmasını İSTİYORUZ!

*KHK ve güvenlik soruşturmaları ile hukuksuzca işinden alı konulmuş tüm sağlık çalışanlarının derhal işlerine başlatılmasını İSTIYORUZ!"

İzmir'de Binler Haykırdı: "Geçinemiyoruz!"

KESK'in çağrısı ile gerçekleşen "Geçinemiyoruz!" mitingine İzmir'den de binlerce insan ses verdi.

18 Aralık Cumartesi günü saat 12:0'da Cumhuriyet Meydanı'nda toplanan kitle saat 13:00 civarında mitingin gerçekleşeceği Gündoğdu Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti.

Miting alanına girişte Birleşik Mücadele Güçleri bileşeni olan Partizan'ın, flama üzerinde İbrahim Kaypakkaya'nın resmi olduğu gerekçe gösterilerek alana girişi polis tarafından engellenmeye çalışılsa da, devrimcilerin göstermiş olduğu dayanışma sonucu Partizan alana girdi. Birçok sendika, siyasi parti ve derneğin katıldığı mitinge Birleşik Mücadele Güçleri de "Açlığa, Yoksulluğa ve Faşizme Karşı Birleşirsek Kazanırız" pankartı ile katıldı.

Miting alanına yapılan yürüyüş esnasında sık sık "Yaşasın Birleşik Mücadelemiz", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Birleşe Birleşe Kazanacağız" sloganları atılırken miting alanına varıldığında KESK Eş Genel Başkanı Mahmut Bozgeyik bir konuşma yaptı, "*Bizler her gün biraz daha yoksullaşırken, onlar 'korku, açlık, mallardan, canlardan, ürünlerden biraz eksiltme ile sınandığımızı' söyleyip sabretmemizi söylüyorlar. Onlar sırça saraylarda lüks ve şatafat içinde yaşarlarken, sadece bir dakikalık elektrik giderleriyle onlarca işçi, emekçi geçinebilecekken bu duruma şükretmemizi istiyorlar.*" dedi.

TL'de yaşanan değer kaybının asgari ücreti de etkilediğine değinen Bozgeyik "*Bu asgari ücretle yaşanmaz. Mecliste kabul edilen bütçeye, ek bir bütçe yapılmasını talep ediyoruz. Hem asgari ücretin hem kamu emekçilerinin almış olduğu ücretin insan onuruna yaraşır bir ücret seviyesine yükseltilmesini talep ediyoruz.*" diye konuşurken, ihraç edilen kamu emekçilerinin de bir an önce işlerine iade edilmesi talebini yineledi.

Konuşmasının ardından Bandista sahne alarak, emekçilerin "Geçinemiyoruz!" talebine her zaman destek olacaklarını belirterek şarkılarını söyledi. Miting konserin ardından sona erdi.

Ankara Mitinginde "Şimdi Devrim Zamanı"

19 Aralık günü Ankara Tandoğan Meydanı'nda 13.30'da yoğun kar yağışıyla başlayan KESK'in "Geçinemiyoruz!" mitingine yoğun bir katılım oldu.

Pek çok şehir'den KESK'e bağlı sendikaların katıldığı mitinge Mücadele Birliği, Devrimci Öğrenci Birliği ve Emekçi Kadınlar da katıldı.

Alana girişte Mücadele Birliği Gazetesi, Önsöz Dergisi ve "Şimdi Devrim Zamanı!" pankartı keyfi olarak içeri alınmadı. Yoğun ısrarlarla pankart son anda alana alındı ve miting boyunca "Çözüm Sokakta, Sandıkta Değil" ve "Fabriklar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak!" sloganları atıldı. 19 Aralık Zindan Katliamı ve Maraş Katliamıyla ilgili ajitasyon konuşmaları yapıldı.

Miting sona erdiğinde gazete, bildiri ve dergilerin dağıtımı yapıldı.

Mücadele Birliği/ Adana

KESK'ten "Geçinemiyoruz!" Mitingi

KESK üyeleri, İzmir'de ve Diyarbakır'da gerçekleştirdiği mitinglerin ardından 19 Aralık'ta da İstanbul ve Ankara'da "Geçinemiyoruz!" mitingi gerçekleştirdi.

Kartal Meydanı'na yapılacak yürüyüş için oluşturulan kortejde KESK "İnsanca Yaşamaya Yetecek Ücret İçin, Gelir Vergisi Adaletsizligine Son Vermek İçin, Hukuksuz, Keyfi OHAL KHK'lerinin İptali İçin, Herkese Genel Gelir Güvencesi İçin, Haftada 35 Saatlik Çalışma Saati İçin, Güvenceli İstihdam, Güvenli Gelecek İçin Alanlardayız" pankartları açtı.

"Geçinemiyoruz" Mitinginde Asgari Değil İnsanca Yaşam Bileşenleri, 4 bin 250 lira olarak açıklanan asgari ücretin sefalet ücreti olduğunu belirterek "Asgari Değil İnsanca yaşam" ve "Hükümet istifa" taleplerini haykırdı.

Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası ise, iktidarın emek düşmanı politikalarına dikkat çekti; "Eğitimde Patronu, Sömürüye, Kariyere Son", "Geçinemiyoruz, Taban Maaş, Güvenceli, İnsanca Çalışma Koşulları İstiyoruz", "Belirli Süreli, Sözleşmeli Çalışmaya Son" dövizleriyle taleplerini ifade etti.

"Emek Bizim Söz Bizim" diyerek greve çıkan sağlık emekçileri de mitingde, İstanbul Tabip Odası'nın pankartı arkasında yürüyerek "Geçinemiyoruz" dedi.

Cengiz Holding'in yapmak istediği taş ocağı projesine karşı mücadele yürüten İkizdereliler de "Rant İçin Değil Halk İçin Bütçe" diyerek mitingde yer aldı.

Mitingde İzmir Kınık'ta yaşanan göçükte yaralanan maden işçileri selamlandı.

ASGARİ MÜJDE

Sinan Kaleli

"*Rakamları hiç sevmem*" demiş Shakespeare, "*kim nereye isterse oraya götürebilir yularından tutarak onları*". Bizim dinci faşist yöneticilerimizin bu rakam cambazlığını görseydi, acaba ne derdi Shakespeare?

Şimdi bu "rakam cambazları"nın yeni konusu, asgari ücret oldu. Malum, bizzat dinci faşizmin başı açıkladı rakamı:4253 TL! Zaten onun açıklayacağı ilan edildiğinde nominal olarak göz boyayacak bir rakam olacağı anlaşılmıştı. Öyle de oldu. "Yüzde 50'lik bir zam" ile tüm ülkeyi sevince boğdu "asrın dünya lideri"!!

Ne de şatafatlı bir vaveyla koptu ardından! Bahçeli ("ökonomist" olarak) "*yüreklere su serpmiştir*" dedi. Soylu, müjdeyi işçilere değil patronlara vermeyi tercih etti: "*İşverenlere güzel haber; gelir ve damga vergisi kalktı.*"

Burjuva muhalefet de koroya farklı tınılarla giriş yaptı. RTE'nin deyimiyle "Gelin hanım", belirlenen asgari ücretten gayet memnun bir şekilde "*demek ki muhalefete kulak vermek herkesin işine yarıyormuş*" dedi. Kılıçdaroğlu, Kafdağı'ndan kar bağışlarcasına "*CHP belediyelerinde, yani sosyal demokrat belediyelerde asgari ücret 4500 TL olacaktır*" diyordu.

Bunca rakam cambazlığı ile ilan edilen yeni asgari ücret, halka "muazzam zam" olarak yansıtılan bu artış, özünde sene başındaki asgari ücretten bile gerideydi oysa. Nominal (saymaca) olarak yaklaşık yüzde 50 artan ücret, alım gücü bazında daha da küçülmüş durumda. Döviz karşılığı ise çok daha vahim. 386 dolardan 275 dolara gerilemiş bulunuyor. Önümüzdeki günlerde bu gerilemenin daha da büyüyeceğine kuşku yok!

Kısacası, hükümetiyle muhalefetiyle burjuva siyaset, emekçi yığınları kandırmak için ellerinden geleni yapıyor. Rakam cambazlığında sınır tanımıyor.

Patronlar da durumdan memnun. MÜSİAD gayet açık sözlü bir şekilde ifade etti durumu: "*Yeni asgari ücretteki artış oranının geçtiğimiz seneye göre getireceği ilave maliyetin azaltılması hususunda, Damga Vergisi ve Gelir Vergisini kaldırarak işverenin yükünün 450 TL azaltılması; iş dünyası temsilcileri olarak bizleri oldukça memnun etmiştir.*"

Asgari ücret nedir? Yasal açıdan, bir ülkede işçi ücretlerinin en alt sınırını ifade eder. "Bundan daha az ücret verilemez" anlamına gelir. Ekonomik açıdan ise, vasıfsız/yalın emeğin (emek-gücünün) değerinin fiyat olarak ifadesi olması gerekir. Bu da o emek-gücünün sahibi olan işçinin yeniden ve yeniden çalışabilmesi için gereken beslenme, barınma, türünün devamı vb. ihtiyaçlarının karşılanması için gerekli minimum giderleri ifade eder. Uzun boylu hesaplamaları bir kenara bırakır ve pratik bir şekilde ifade etmek istersek, dört kişilik bir aile için belirlenen yoksulluk sınırının kabaca yarısı, asgari ücretin ne olması gerektiğini gösterir. Bugün için bu, yaklaşık 5300 TL civarındadır. Güncel kriz koşullarında bu rakamın son derece geçici olduğu, kısa sürede "eriyip gideceği" açıktır.

Teorik bakımdan asgari ücret, emek ordusunun sınırlı bir kesiminin emek-gücünün değeridir. Öyle olması gerekir. Oysa Türkiye'de asgari ücret, yalın emeğin (yani belirli bir kısmın) ücreti değil, ortalama ücret haline gelmiş bulunuyor. Yapılan hesaplamalara göre emekçilerin yarısından fazlası, yüzde 60'lık bir kısmı için geçerli ücrettir asgari ücret. Bu haliyle yukarıda özetlenen durumdan çok daha vahim bir tablo söz konusu. Yani kapitalist ekonomi politik açısından olması gerekenin altında olan asgari ücret, sadece yalın/vasıfsız emek için değil, kalifiye emek için de genel olarak uygulanan bir ücret durumunda. Sömürünün büyüklüğünü varın siz hesaplayın!

İşin iktisadi yönü bu. Yani kapitalist iktisat sınırları içinde, kapitalist düzende, bu işin hesabı kitabı kabaca böyle. Burada söylenenler, kolayca anlaşılacağı üzere, sadece sistem açısından sorunun ortaya konuşundan ibaret. Ama asla sorunun çözümüne dair gerçeklikler değil.

Burjuva siyaset dünyası, yukarıda gördüğümüz gibi, hükümetiyle ve muhalefetiyle, rakamlar üzerinde kimi farklılıklar dile getirseler de, özünde, verili sömürü düzeninin mevcut haliyle devamı konusunda tam bir uzlaşı içinde tartışmaya dahil oluyorlar. Bunda şaşılacak bir şey yok. Eşyanın tabiatı gereği böyle olması normal. İşçi ve emekçiler açısından asıl sorun, işçi örgütlerinin ve kendini sosyalist olarak adlandıran parti ve hareketlerin, aynı tartışmaya salt rakam açısından katılıyor olmalarıdır.

Bu bir eğik düzlem. Bir kere zemin diye ayağınızı oraya bastınız mı, aşağı doğru kaymanız kaçınılmaz olur. Burada asıl mesele, olguları ele alırken o eğik düzlem yerine sağlam referans noktaları belirlemekte. Uzun sözün kısası, hangi sınıf adına, hangi tarihsel perspektiften olaya yaklaştığınızda.

Tartışmaya katılan pek çok işçi örgütünün ve siyasal parti ve örgütlerin içine yuvarlandıkları durum, tam da budur. Adında "devrimci" ibaresini taşıyan DİSK, yaptığı açıklamada, "çözüm" adına sunduklarıyla bunun güzel bir örneğini vermektedir. Muğlak bir "Asıl çözüm örgütlü toplum ve sendikalı işçidir!" ifadesiyle asıl mesele geçiştirilmektedir. "Örgütlü toplum ve sendikalı işçi" neyi hedefleyecektir? Sürgit devam eden kapitalist sistemde ücret pazarlıklarını ve kimi hakları mı?

Hiç kuşku yok ki, işçiler günlük olarak "ekmek kavgası" yürütmek zorundadırlar ve yürütürler. Asgari ücret konusunda da, diğer konularda da bu türden günlük mücadelelere girerler. Ama tüm bakışı, tüm ufku, bu "günlük mücadele" ile sınırlanan işçi, gerçek anlamda sorunlarını çözemediği gibi, elde ettiği kazanımlar da (tabii bunları elde edebildiği oranda) geçici bir nitelik taşır.

Dahası, bu türden bir sınırlanmış bakış, kapitalizmin yarattığı sefaletin kanıksanmasından, meşrulaştırılmasından başka bir sonuç yaratmaz. Kendini daha iyi ücret ve çeşitli ekonomik-sosyal kazanımlarla sınırlayan mücadele, gerçekte, kendini kapitalist sömürü düzeniyle sınırlamış demektir. Ekonomizmdir, sosyal reformizmdir.

"*Kapitalizmde asgari ücretin tek bir anlamı vardır, azami sefalet!... Asgari ücret asgari geçim; asgari geçim azami sefalettir. Buna razı olmak, boyun eğmek, sadece günlük ekmek peşinde koşmayı getirir. Bu da uzağı görmeyi engeller, işçi sınıfını gerçek kurtuluşundan, dünyayı değiştirme devrimci hedefinden uzak tutar. Ufkunu ekonomik mücadeleyle, fabrika duvarlarıyla sınırlayan, buna izin verenler, küçük-basit, geçici-oyuncak zaferlerle yetinir.*"

Aslolan bu sömürü düzeninin yıkılmasıdır. Kapitalist özel mülkiyetin ortadan kaldırılarak yerine üretim araçlarının toplumsal mülkiyetinin geçirilmesidir. Gerçek kurtuluştur. Bu temele bağlanmayan hiçbir mücadelenin başarı şansı yoktur. Bu sömürü düzeni devam ettikçe emekçi sınıfların payına daha beter sefaletten başka bir şey düşmeyecek.

MÜCADELE BİRLİĞİ

Mücadele Birliği Gazetesi / Sayı: 133 / 29 Aralık 2021 - 12 Ocak 2022 / Yaygın Süreli Dağıtım Sahibi: Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org.Tic.Ltd. Şti. Adına: Gamze Nihal İYİDOĞAN / Adres: İskenderpaşa Mah. Sofular Cad. No: 8/3 Fatih - İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57 / Sor. Yazı İşl.Müdürü: Gamze Nihal İYİDOĞAN / Baskı Yeri: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San.Tic.Ltd.Şti - Davutpaşa Cad. Güven İş Mekezi No:83 D Blok D.349 Topkapı - İSTANBUL / Tel 0 212 5012120

www.mucadelebirligi10.net info@mucadelebirligi.net
www.facebook.com/MucadeleBirligiGazete mucadelebirligi@gmail.com
www.twitter.com/mucadelebirlig3 mucadelebirligi@hotmail.com

Küba'da Aşı Karşıtı Hareket Neden Yok?

Emperyalist ülkelerde, hükümetin Covid-19 krizini ele alış biçimine ve ilaç şirketlerinin kar odaklı kararlarına ilişkin büyüyen dürüst şüphecilik, sağcı ve aşırı sağcı grupların elinde, halk sağlığına zarar veren bilim dışı teorilerin arkasında toplumun bir bölümünü harekete geçirmesine olanak tanıdı. Aralık ayı başlarında dewereldmorgen.be sitesinde yayınlanan, 13 Aralık'ta hafifçe düzenlenmiş ve güncellenmiş bu makale, bu fenomeni -emperyalist dünyanın bir parçası olan- Belçika'nın deneyimini, her ikisi de yaklaşık 11 milyon nüfusa sahip sosyalist Küba'nınkiyle karşılaştırarak incelemektedir.

Avrupa nüfusunun gitgide daha büyük kesimleri, hükümetlerinin koronavirüs krizini ele alışına olan güvensizliklerini açıkça ifade ediyor.

Buna karşılık, ana akım siyaset anlayış paniğe kapıldı ve herkese aşı uygulanmasını zorunlu hale getirerek ve insanların hareket özgürlüğünü sınırlayarak paternalist ve baskıcı bir şekilde tepki gösterdi. Bu yaklaşım, sağlık sistemine şüpheyle yaklaşanları hükümetin argümanlarını kabul etmeye ikna edemedi.

Aşı vurulmaya karşı olanların kabulünü kazanmak, en azından aşılanmamışların korkularını ve endişelerini dinlemeyi gerektirir. Ama işin içinde başka faktörler de var. Küba'nın deneyimiyle yapılacak bir karşılaştırma, sorunları gözler önüne seriyor.

Hükümete Güvensizlik

Pek çok aşılanmamış insan, kendilerini mümkün olduğu kadar çabuk aşılamak isteyen hükümetlerin yetkinliğinden ve/veya iyi niyetinden haklı olarak şüphe duymaktadır. Bu şüpheleri anlayabiliriz. Mart 2020'den bu yana, Avrupa ülkeleri ve hatta Belçika'daki tek tek bölgeler bile Covid-19'a tepkilerini doğaçlama bir şekilde yapıyorlar. Pandemiye yaklaşımları tutarlılık ve mantık eksikliğinden muzdarip durumda. Benzer enfeksiyon oranlarına sahip ülkeler bile çok farklı önlemler aldı.

Belçika hükümeti, harekete geçmeden önce 2020 Mart ortasına kadar bekleyerek, salgına karşı doğaçlama hareket edenler arasında altın madalyasını kazandı, çünkü Belçika salgının başlamasından sonra altı hafta bekledi ve sonrasında da salgına karşı planlı bir şekilde hareket etmedi. Daha erken hareket etselerdi, Covid-19'un yayılma hızı çok daha yavaş olurdu ve binlerce ölüm önlenebilirdi. Hala hatalarından ders almış değiller. Koronavirüsün her yeni dalgasında tepki vermede çok yavaş kalıyorlar.

Uzmanlar yıllardır alarm veriyor olsa da, Belçika hükümeti bir pandemi için hazırlıksızdı. İlk başta maskelerin işe yaramaz olduğunu söylediler, çünkü yeterli yönetim eksikliği nedeniyle stokta maske bulunmuyordu. Sonra birden maske zorunlu hale geldi.

Eylül 2021'de, enfekte olanların sayısı arttıkça Belçika kısıtlamaları gevşetti. Aynı anda, daha az vakayla Hollanda kuralları sıkılaştırdı. Gelin de bu işin içinden çıkın.

Belçika'da bir şeylerin değişmesi gerektiğinde, yedi sağlık bakanı bu konuda anlaşmak zorunda. Valiler ve belediye başkanları aynı anda daha katı veya daha yumuşak kurallar benimserken, parti başkanları da halk sağlığı pahasına imajlarını tazeleme yolunu seçti. Bir gün Flaman cumhurbaşkanı, korolar ve müzik grupları için daha esnek kurallar isterken, ertesi gün daha katı kurallar ister hale geldi.

Bu güvensizlik sokaklara ve sosyal medyaya yayıldığında, aşırı sağa amacına hizmet edebilecek bir araç haline geldi ve sağcı hareket, sağlık sisteminden hoşnutsuzluğu meşru olan insanlarla empati kurmasını sağlayarak onları kendi ardına çekmeyi başardı.

Aşırı sağın amacı, elbette sesi bastırılanlar için daha fazla demokrasi talep etmek değil. Tarih bize, aşırı sağın yalnızca bu insanları tamamen soğukta bırakacak otoriter bir rejimin ortaya çıkışını hızlandırmaya çalıştığını öğretiyor. En zengin %1'in egemenliğini koruyacak ve onların her şeyi ve herkesi sömürüsünü en uç noktaya taşıyacaktır.

Her durumda, Belçika'daki koronavirüs krizine yaklaşım hala çok yoğun ve sıcak tartışılan bir mesele. Ama aslında, sisteme olan toplumsal güvensizlik bundan çok daha derinlere dayanıyor. Son büyük kriz olan 2008'deki bankacılık krizi sırasında da toplumun birçok kesimi zarar gördü.

Halkın parasıyla spekülasyon yapan bankalara dava açılmadı. Hatta çöküşle karşı karşıya kaldıklarında kurtarıldılar. Ve faturayı ödeyenler sıradan insanlardı. Hükümetin Covid-19 krizini yönetimi hakkında şüphe uyandırmak için daha fazlasına gerek yok.

Ve Küba?

Ocak 2020'den başlayarak, Belçika hükümeti nihayet uyanmadan neredeyse iki ay önce, Küba hükümeti koronavirüsle savaşmak için ulusal bir plan hazırlıyordu. Hükümet, mahallelerde ve televizyonda kitlesel, popüler bilgilendirme kampanyaları başlattı. Küba makamları hiçbir çelişki içermeyen tutarlı direktifler yayınladılar; bunu yapmaları için Belçika örneğindeki gibi yedi sağlık bakanının mutabık kalmasına gerek yoktu, maske takma zorunluluğu konusunda hiçbir tartışma yoktu.

Hükümet sorumluluğu üstlendi ve virüsü daha yeni ortaya çıktığı andan itibaren onu büyümeden durdurmak için mümkün olan her şeyi yaptı. Sözde kutsal özgürlükler hakkında basit sözler vermek, seçim gerekçeleriyle ya da siyasi cesaret eksikliği nedeniyle önlemleri çok çabuk gevşetmek yerine, enerjik inisiyatifler aldı.

Buna bazı örnekler verecek olursak: Ana gelir kaynağı olan ve aynı zamanda virüsün yayılmasının da ana kaynağı olan turizm derhal askıya alındı, ülkeye giriş çıkışlar kapatıldı. Altı yaşından itibaren çocuklara maske takma zorunluluğu getirildi. Okulların aynı zamanda başlıca bulaşı kaynakları olduğu netleştiğinde, evde eğitim uygulanmaya başlandı. Okul televizyonu bu konuda çok yardımcı oldu.

Havana'da doktor olan Aïssa Naranjo bununla ilgili şunları söylüyor: "*Sağlık riskleri hakkında doğru bilgilerin verildiği bir kampanya sayesinde Kübalılar evde kalmanın önemini anladılar. Hastalığın nasıl bulaştığını öğrendiler ve kendilerinin, ailelerinin ve komşularının sağlığından kendilerini sorumlu hisseder hale geldiler.*"

Küba'da sağlık hizmetleri öncelikle önleyicidir ve oldukça merkezi değildir. Her mahallenin kendi polikliniği vardır ve yerel halk ile sağlık çalışanları arasında güçlü bir güven bağı vardır. Mart 2020'den bu yana, Adanın en uzak bölgeleri de dahil olmak üzere, yaklaşık 30.000 "temas izleyicisi" kapı kapı dolaşarak, her ailenin üyelerinden herhangi birinin enfekte olup olmadığını kontrol etti. Üniversite öğrencileri, temaslı takibine katılmak için seferber edildi.

Belçika'da bu arama, çağrı merkezlerinden isimsiz operatörler tarafından yürütülmüştür, bu yaklaşım halkta pek güven uyandırmayan bir yaklaşımdır.

Bu arada Küba, koronavirüse karşı aşılarını geliştirmek için de çalışıyordu. Mart 2021'e kadar üç aşı test ediliyordu. Bugün Küba'nın, biri iki yaşındaki çocuklar için olmak üzere, tasarımı ve üretimi kendine ait olan toplamda beş aşısı var.

Covid-19 ile ilgili politika, Küba'da Belçika'dakinden tamamen farklıdır. Bu da istatistiklere yansıdı. 2020'nin sonunda Küba'da Covid'den 146 ölüm gerçekleşirken, Belçika'da aynı dönem içinde yaklaşık 20.000 civarındaydı.

Sonra delta varyantı geldi ve zamana karşı bir yarışa yol açtı. Ne yazık ki Küba aşıları, delta varyantının ortaya çıkmasından üç ay sonrasına kadar hazır değildi. Belçika'da aşılama, en azından başlangıçta, delta varyantının neden olduğu ölümlerin sayısını önemli ölçüde azaltan 2020'nin sonlarından başlayarak hızlı bir şekilde uygulandı.

Küba'da delta varyantı enfeksiyonlarının zirvesi Temmuz 2021'de meydana geldi ve birçok ölüme neden oldu ve sağlık sistemini baltaladı. Bu istikrarsız sağlık durumu, Amerika Birleşik Devletleri'nin uyguladığı ekonomik abluka, turizmin durması ve gıda fiyatlarındaki artış nedeniyle ciddi ekonomik sorunlarla ağırlaştı. Bu, halk arasında büyük bir hoşnutsuzluğa yol açtı.

ABD'den bazı gerici güçler, sosyal medya aracılığıyla bu öfkeyi kışkırtmaya ve Küba hükümetini hedef alan gösterilere yönlendirmeye çalıştı. Bu girişimler sonuçta başarısız oldu.

Küba'da aşı kampanyası başlatılır başlatılmaz sonuçlar muhteşemdi. 20 Eylül'de, kampanya başladığında, günde 40.000'den fazla yeni enfeksiyon ve 69 ölüm vardı. Bugün Küba'da günde 80'den az yeni enfeksiyon ve bir ölüm var.

Kübalı çocuklara da iki yaşından itibaren aşı yapılıyor. 6 Aralık itibariyle, Kübalıların yaklaşık %90'ı ilk dozunu almıştı. Bu, adayı aşılama oranları açısından yalnızca Birleşik Arap Emirlikleri'nden sonra ikinci sıraya yerleştiriyor. Latin Amerika'da başka hiçbir ülke bu kadar yüksek aşı kapsamına sahip değildir. Belçika'da bu oran %76'dır.

Küresel İlaç Sanayisine Güvensizlik

Belçika'daki pek çok aşılanmamış insan, hükümetin ücretsiz aşı sağlamasından şüpheleniyor. Dahası diğer ilaçlar giderek daha pahalı hale gelirken, ücretsiz aşı dağıtımının çok yaygın hale gelişi belli kesimlerde bir kuşku uyandırdı. Sağlık hizmetleri her yıl hastaların bütçelerine daha fazla yük bindiriyor, ancak birdenbire hepimizin ücretsiz olarak aşı olması "zorunlu" hale getiriliyor. Bunun arkasında ne var? Bu soruyu sorarsanız, bu sizi bir komplo teorisyeni yapar mı?

İnsanlar, küresel ilaç sanayisinin yalnızca karı maksimize etmek için hareket ettiğinin ve insanların güvenliğini olması gerekenden daha az önemsediğinin farkında. Örneğin, 1940 ile 1980 arasında [ABD'de 1940 ile 1971 arasında], milyonlarca hamile anne adayı düşük yapmayı önlemek için DES (dietilstilbestrol) adlı bir ilacı kullandı (DES bunu önlemede çok başarısız kaldı). 1960'larda, hamilelik sırasında mide bulantısı için Softenon [Thalidomid] reçete edildi. Bu ilaçların kullanımı binlerce bebeğin sakatlıklarla doğmasına neden oldu.

Amerika Birleşik Devletleri'nde, zengin Sackler ailesinin sahibi olduğu Purdue Pharma şirketi, yönetimin son derece bağımlılık yaptığını tam olarak bilmesine rağmen, güçlü ağrı kesici OxyContin'i pazarlamaya devam etti. Aynı adı taşıyan Belçikalı ilaç devi (Johnson&Johnson'ın bir parçası) Paul Janssen tarafından üretilen Fentanil (Belçika'da - ABD'de sadece reçeteyle yasaldır), aynı zamanda reçetesiz satılan yüksek derecede bağımlılık yapan bir ağrı kesicidir ve bol reklam eşliğinde satışı serbesttir.

Johnson&Johnson, bu davadaki rolü nedeniyle hüküm giydi. Beerse'de (Anvers eyaletinde), aynı ilaç şirketi geçen yıldan beri Covid'e karşı bir aşı üretiyor.

İnsanlar, ilaç şirketlerinin Covid aşıları için çok yüksek fiyatlar aldığını ve hükümet tarafından büyük ölçüde sübvanse edildiğini biliyor, ancak yine de milyarlarca kârlarını cebe indirmelerine izin veriliyor. Bu şirketler, bağışıklığı güçlendirici bir ek aşının gerekli olduğunu iddia ettiğinde, bu gereklilik bilimsel olarak doğru olsa bile şüphe uyandırıyor.

Peki Ya Küba?

Küba'da özel ilaç endüstrisi yoktur. Koronavirüse karşı tüm aşılar, devlete ait biyomedikal laboratuvarlar tarafından üretilmektedir. Ülke, aşı kampanyalarında kullanılan tüm aşıların %80'ini üretiyor. Aşırı fiyatlar veya aşırı karlar söz konusu değildir.

Belçika'da olduğu gibi, herkes erken çocukluktan itibaren çeşitli hastalıklara karşı aşılanır. Bu, son birkaç on yılda Küba'da yaşam beklentisindeki çok hızlı artışın ana nedenlerinden biridir. Küba'da yaşam beklentisi şimdi Amerika Birleşik Devletleri'ndekinden daha yüksek ve bebek ölümleri daha düşük. Son birkaç ay, COVID aşılarının da çok etkili olduğunu kanıtladı. Bu nedenle Kübalıların yalnızca kendilerine güvenmekle kalmayıp, yerli ilaç endüstrileriyle gurur duymaları da şaşırtıcı değil.

Bilime Güvensizlik

Belçika'da reklamcılık, herhangi bir şeyi ve her şeyi satmak için ayrım gözetmeksizin gerçek ve sahte bilimi kullanır: Gıda takviyeleri, mükemmel çocuk bezleri, saç uzatma serumu, yüksek hızlı akıllı telefonlar... Sonuç olarak, bilim birçok insan nezdinde güvenilirliğini büyük ölçüde kaybetti.

Araştırmalardaki sık ve büyük çaplı suistimaller sadece bu güvensizliği artırıyor. Dieselgate (Volkswagen otomobil şirketinin egzoz emisyon miktarını tahrif etmesi) gibi bir skandal insanların akıllarına damgasını vurdu.

Bu gerçeğe ek olarak, birçok insan liseyi veya üniversiteyi istatistik bilimini veya makalelerdeki temsilini anlamadan bitiriyor. "*Hastanede ne kadar aşısız insan varsa, o kadar aşılı insan var*" sözünü sık sık duyarız.

Bütün bunlar, belirsiz teorilerin çekiciliğini ya da en azından insanların bu teorilere inanmalarını, çünkü "kendilerinin" bizi bir şeye inandırmaya çalıştıklarını düşündüklerini açıklıyor. "Onlar" bizleri "önlemleri, bilgisayar ve mühendislik bilimi, aşıları" vb. ile susturmak istiyorlar. Böylece "Onlar" politikacıların, uzmanların ve medyanın bir karışımı haline geliyor.

Ve Küba?

Küba'da insanlar nadiren profesyonel reklamlarla karşı karşıya kalıyor. Kaliteli bir eğitim sistemi ve ticari olmayan medya aracılığıyla bilime erişimleri bulunuyor. Küba televizyonu, topraklarında ilk vaka ortaya çıkmadan önce bile Covid'in ne olduğunu, dünyada pandeminin nasıl geliştiğini, onunla nasıl mücadele edileceğini ve bu nedenle hangi önlemlerin alınacağını açıklıyordu.

Kübalılar bilim insanlarının ortak yarar için çalıştığını biliyorlar. Neredeyse her yıl, örneğin dünyanın en iyi meteorologlarının planladığı kasırgaların yörüngesindeki köyler ve kasabalar önlem olarak boşaltıldığında bunu yaşıyorlar. Güçlü önleyici tedbirlerle HIV (AIDS)'in hızla kontrol altına alındığını gördüler.

Ayrıca dang hummasına ve zikaya yaklaşımın bilimsel, etkili ve şeffaf olduğunu, böylece bu hastalıkların en az can kaybına yol açtığını görüyorlar.

Dayanışmaya Güvensizlik

Pandeminin etkin yönetimi dayanışma gerektirir. Kişisel olarak hastalıktan korkacak çok az şeyi olan nüfusun çoğunluğu çok yaşlılarla ve diğer savunmasız gruplarla dayanışma göstermelidir. Virüsün toplumdaki dolaşımını en zayıf olanlar lehine olabildiğince hızlı bir şekilde azaltmak için aşılama herkes için olduğu kadar çocuklar için de önemlidir.

Belçika'daki çoğu insan, bu nedeni üzerine düşeni yapmak için yeterli buluyor. Bu, aynı zamanda hijyen önlemlerinin gözetilmesi için de geçerlidir. Artık daha fazla Belçikalı'nın "*Yeterince sağlıklı ve güçlüyüm; bir aşıya ihtiyacım yok; diğerleri kendi başlarının çaresine bakabilirler*" ifadelerini kullanmadığını görmek şaşırtıcı.

Burada, tüm ticari, neoliberal kültür, insanlara kişisel gelişimleri üzerinde çalışmaları ve hayatta daha iyi ve daha iyisini yapmaları gerektiğini her gün hatırlatır, bu da zengin olmak için her yolun mübah olduğunu anlatmaya yarayan, güzel bir adlandırmadan başka bir şey değildir. Bize mutlak bir özerklik ideali sunulur; özellikle asalak olma riskini göze alarak başkalarına ve kesinlikle "Devlet"e güvenmememiz gerektiği söylendi bize.

Bu neoliberal kültür, sendikaları, "vurguncular" olarak adlandırdıkları hükümetten yardım kabul edenleri koruyormuş gibi gösteriyor. Bu kültür, sosyal refah ve sağlık fonlarını keserek hükümeti hizaya sokmayı teşvik eder. Böyle bir kültür dayanışmayı teşvik etmek yerine, onu kötüler.

Ve Küba?

Kübalılar rekabet ruhu içinde ya da herkesin kendi bacağından asıldığı anlayışıyla büyümezler. Sadece birlikte çalışarak ülkelerinin karşı karşıya olduğu muazzam zorlukların üstesinden gelebileceklerini deneyimlerinden biliyorlar. Kübalılar, karşılaştıkları sorunları birlikte aşmaya alışmışlar ve ne yazık ki şimdi her zamankinden daha fazla bunu yapmaya çalışıyorlar. Komşulara yardım etmek, mahalleyi birlikte temizlemek, iş yerinde toplanıp birlikte kararlar almak vb... İşte böyle yaşıyorlar.

Damarlarında dayanışma işliyor. Onlarca yıldır dünyanın dört bir yanına doktorlar, hemşireler ve öğretmenler gönderiyorlar. Belçika'dan 10 kat daha az kaynağa sahip 11 milyonluk küçük bir ülke, Covid ile savaşmak için İtalya'ya doktor gönderdi.

Bu tutum ve yaşam tarzı, Küba'da aşı karşıtı hareketlerin neredeyse yokluğunun dördüncü nedenidir.

Marc Vandepitte ve Toon Danhieux tarafından kaleme alınan bu makale, John Catalinotto tarafından İngilizce'ye çevrilmiş ve Workers.World sitesinde 13 Aralık tarihinde yayınlanmıştır. Türkçeye çeviri Leninist Çeviri Kolektifi'ne aittir.